అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

ఫిబ్రవరి 2020

శక్తి నడకలు

శక్తి నడకలు

విషయసూచిక

శ్రీమాత ఫ్రాన్సులో

శ్రీఅరవిందులకు ఫ్రాన్సు అంటే చాలా ఇష్టం. నేను అక్కడే జన్మించాను — కచ్చితంగా ఒక కారణంగా, నా విషయంలో, అది నాకు బాగా తెలుసు: సంస్కృతి, స్వచ్ఛమైన, కచ్చితమైన మనస్సు, పరిశుభ్రమైన ఆలోచన, మానసిక అభిరుచి స్పష్టతల అవసరం కోసం అక్కడ జన్మించటం జరిగింది – అందుకు తగిన దేశం ప్రపంచంలో మరొకటి లేదు. ఏదీ లేదు. ఆ కారణంగానే శ్రీఅరవిందులకు ఫ్రాన్సు అంటే చాలా ఇష్టం.... తన మేధోలక్షణంతో, మనఃలక్షణాలతో ఫ్రాన్సు నిజంగా ఆధ్యాత్మికంగా స్పృశించబడిన రోజు (ఆమె ఎన్నడూ అలా స్పృశించబడి లేదు), ఆమె ఆధ్యాత్మికంగా స్పృశించబడిన రోజు వస్తే అది ఏదో అపూర్వ విషయమే అవుతుంది.

The Mother: Conversation with a disciple, July 3, 1963

ఫ్రాన్స్

తేజః పుంజం రక్షణ

ఒకసారి పారిస్‌లో నేను బోల్‌వార్డ్ సైంట్ మైఖేల్‌ను తాటుతున్నాను. కొన్ని నెలల్లో చైత్యపురుష సన్నిధియైన, అంతరంగ దైవంతో ఐక్యతను సాధించటానికి నిశ్చయించుకున్నాను. నాది ఏ ఇతర ఆలోచనా లేని, దేనితోనూ సంబంధం లేని స్థితి. నేను లక్సన్ బర్గ్ ఉద్యానవనాల దగ్గర ఉన్నాను, ఎల్లప్పుడూ గాఢంగా అంతరంగంలో మునిగిపోయి. ప్రతి సాయంత్రమూ అక్కడ నడవటం నా కలవాటు — అక్కడ ఒక విధమైన కూడలి ఉన్నది. ఒకరు గాఢంగా అంతరంగంలో మునిగిపోయినప్పుడు అది దాటే స్థలం కాదు, అది ఏమాత్రం తెలివిగల పని కాదు. ఆ విధంగా ఉన్న నేను, నడుస్తున్నాను, హఠాత్తుగా నేను ఒక షాక్ కు లోనయ్యాను. నేను ఏదో ఒక గట్టి దెబ్బ తిన్నట్టు, ఏదో నన్ను గట్టిగా కొట్టింది, నేను సహజమైన బుద్ధితో ఒక్కసారిగా వెనక్కి దూకాను, నేను వెనక్కి దూకానో లేదో, ఒక ట్రాము వేగంగా వెళ్ళింది — నేను అనుభూతిని పొందింది నా చేతి నిడివి కంటే కాస్త దూరంలో ఉన్న ఆ ట్రామును. అది నా తేజఃపుంజాన్ని (ఆరాను) స్పృశించింది, రక్షణ తేజఃపుంజం — అది అప్పుడు చాలా బలంగా ఉంది, నేను గాఢమైన మార్మికత (అతీంద్రియత) లో మునిగిపోయి ఉన్నాను, దానిని ఎలా ఉంచుకోవాలో నాకు తెలుసు — అది నా రక్షణ తేజఃపుంజాన్ని గుద్దుకుంది, అది నన్ను ఉన్న ఫళంగా పూర్తిగా వెనక్కి విసిరివేసింది, అదేదో భౌతికంగా దెబ్బతిన్నట్లుగా. కాని చోదకుని (డ్రైవరు) నుండి ఎన్ని చీవాట్లు! నేను సమయానికి వెనక్కి గెంతాను, ట్రాము వెళ్లిపోయింది.

CWM 10:130-31

ప్రార్థనాలయం మీద చిత్రలేఖనం

నాకు దక్షిణ ఫ్రాన్సులోని 'పా' లో కారుణ్యశీలి అయిన ఒక మతాచార్యుడు తెలుసు. అతడు కళాభిరుచి కలిగినవాడు. అతడు తన చర్చిని అందంగా తీర్చిదిద్దాలనుకున్నాడు. (అది ఒక చిన్న క్రైస్తవ ప్రార్థనాలయం). దాని గురించి అతడు

స్థానికుడైన ఒక విచ్చలవిడిగా తిరిగేవాడిని, కాని గొప్ప కళాకారుడిని సంప్రదించారు, అతడు ఆంద్రే తండ్రితోను, నాతోను బాగా పరిచయం ఉన్నవాడు. అతడు మతాచార్యుడితో 'నేను చిత్రలేఖనానికి వీరిని సిఫార్సు చేస్తున్నాను — వీరు నిజమైన కళాకారులు' అని మమ్మల్ని సిఫార్సు చేసాడు. కుడ్యాలను చిత్రాలతో అలంకరణ చేస్తున్నాడు — నాకు తెలిసి, మొత్తం కలుపుకుని ఎనిమిది ఫలకాలున్నాయి. ఆ విధంగా వాటిలో ఒక ఫలకం మీద నేను పని మొదలుపెట్టాను (ఆ చర్చి శాన్ జువాన్ డి కంపోస్టెల్లో, స్పానిష్ చరిత్రలోని ఒక వీరునికి అంకితం చేయబడింది; అతడు క్రైస్తవులకు, మూరులకు జరిగిన యుద్ధంలో ప్రత్యక్షమైనాడు, అతడి దివ్యదర్శనం మూరులను ఓడించింది. అతడెంతో వైభవోపేతం! అతడు తెల్లగుర్రం మీద బంగారు కాంతితో వెలిగిపోతూ ప్రత్యక్షమైనాడు, చాలా మటుకు కల్కి లాగా). సంహరించబడిన, సంఘర్షిస్తున్న మూరులు చిత్రం క్రింది భాగంలో చిత్రీకరించబడ్డారు, వాటిని నేను చిత్రీకరించాను; అంత ఎత్తున నిచ్చెన మీద ఎక్కి రంగువేయడం నాకు చాలా కఠిన కార్యం, కనుక కిందివాటిని మటుకే నేను వేశాను! ఏమైనా గాని, అంతా సజావుగా సాగిపోయింది. తరవాత, సహజంగానే, మతాచార్యులు విచ్చలవిడిగా తిరిగేవానితో సహా మమ్మల్ని భోజనానికి ఆహ్వానించాడు. అతడు చాలా మంచివాడు — నిజంగా కారుణ్య హృదయంగల మనిషి! నేను అప్పటికే శాకాహారినినే కాకుండా, మద్యం సైతం ముట్టనిదానిని. ఆ విషయంగా, ఆయన నన్ను ఎంతో సౌమ్యంగా చీవాట్లు పెట్టాడు. "కాని, వీటన్నింటిని మనకు ఇచ్చేది మన ప్రభువు, కాబట్టి తీసుకొనకపోవటానికి కారణం ఏమిటి?" ...నా కతడు ఆకర్షణీయంగా కనిపించాడు. తరువాత చిత్తరువులు చూసి, అతడు మోరిసెట్ భుజం మీద తడ్తూ (మోరిసెట్ నాస్తికుడు), దక్షిణ ఫ్రాన్సు ఉచ్చారణతో అన్నాడు, "నీవేం మాట్లాడినా గాని నీకు మా ప్రభువు తెలుసు, లేకపోతే నీవు ఆ విధంగా ఎన్నటికీ చిత్రీకరించ లేవు!"

The Mother: Conversation with a disciple, April 29, 1961

చిన్నపిల్లగా ఉన్నప్పుడు సమాధి స్థితి

ఇంకొక విషయం ఉంది (నవ్వుతూ): చిన్నపిల్లగా ఉన్నప్పుడే, నేను ఏదైనా చేస్తున్న మధ్యలో పని లేక ఒక మాట పలుకుతున్నప్పుడు లేక మరేదైనా

సందర్భంలో హఠాత్తుగా, సమాధిలోకి వెళ్ళేదాన్ని — కాని ఎవ్వరికీ అదేమిటో తెలియదు! వాళ్ళంతా నేను నిద్రలోకి జారుకున్నానని అనుకునేవారు! కాని నేను ఎరుకలోనే ఉండేదాన్ని, ఒక చేతిని పైకి లేపి లేదా మాట మధ్యలో — ఏం చెప్పను! అక్కడ ఎవ్వరూ ఉండేవారు కాదు (నవ్వుతూ శ్రీమాత). బాహ్యంలో ఎవ్వరూ ఉండరు, కాని ఆంతరంగికంగా చాలా తీవ్రమైన, ఆసక్తిదాయకమైన అనుభవం. అది నేను బాగా చిన్నదానిగా ఉన్నప్పుడు కూడా జరుగుతూ ఉండేది.

నాకు బాగా గుర్తుంది, ఒకసారి (అప్పుడు నాకు పదో, పన్నెండో ఏళ్ళుంటాయి), మా తల్లిదండ్రుల ఇంట్లో అల్పాహార విందు, సుమారు పన్నెండు మందికి, అందరూ ఆదివారం నాడు ఏ విధంగా తయారవుతారో అలాగే చక్కగా అలంకరించుకుని వచ్చారు — వారంతా కుటుంబీకులే, కాని అది 'అల్పాహార విందు'. దానికి కచ్చితంగా మర్యాదతో కూడిన కట్టుబాటు ఉంటుంది. క్లుప్తంగా, ప్రవర్తన సరిగ్గా ఉండాలి. నేను మేజా బల్లకు ఒక చివరన, నా పెదతండ్రి కొడుకుతో (తరువాత అతడు కొంతకాలం లావర్ కు డైరెక్టర్ గా ఉన్నాడు) కూర్చున్నాను. (అతడికి కళాకారుడి మేధస్సు ఉంది, బాగా సమర్థుడైన యువకుడు). అలా మేమందరం ఆసీనులై ఉన్నాం, నా జ్ఞాపకం ప్రకారం నేను అతడి చుట్టూ ఉన్న వాతావరణంలో ఏదో ఒక ఆసక్తిదాయకమైన దానిని పరిశీలనగా చూస్తున్నాను. (బాగా విను) ఆ నైపుణ్యాలు నా కప్పటికే ఉన్నప్పటికీ, నాకు మార్మిక (తాంత్రిక) విషయాల గురించి ఏమాత్రం తెలియదు, ఎవరైనా నాతో 'తేజఃపుంజాలు' (ఆరాలు) వగైరాల గురించి మాట్లాడితే... నా కేమీ తెలియదు. ఒక రకమైన అనుభూతి అతని వాతావరణంలో నాకు కలుగుతున్నది, అప్పుడు నేను నా ఫోర్కును నా నోటిలో పెట్టబోతున్నాను, అంతే నేను దానిని ఒక్కసారిగా ధభాల్న వదిలేశాను! అంతే నాకు ఎటువంటి చీవాట్లు పడ్డాయో! సరిగ్గా ప్రవర్తించడం చేతకాకపోతే, మేజాబల్ల దగ్గరకే రాకూడదని నాకు చెప్పారు.

The Mother

శరీరంలో నుంచి బయటకు వెళ్ళడం

ఈ సమయంలోనే నేను ప్రతి రాత్రి నా శరీరంలో నుంచి బయటకు వెళ్ళేదాన్ని, ప్రార్థనలు, ధ్యానాలలో చెప్పినట్లుగా (నేను దానిని అక్కడక్కడ ప్రస్తా

వించడం జరిగింది). అప్పుడు నేను నా కార్యక్రమాన్ని చేయడం జరుగుతూ ఉండేది. ప్రతి రాత్రి ఒకే సమయాన, మొత్తం ఇల్లంతా ప్రశాంతంగా ఉన్నప్పుడు, నేను నా శరీరం నుంచి బయటకు వెళ్ళి, అన్ని రకాల అనుభవాలు పొందేదానిని. అలా నా శరీరం క్రమక్రమంగా నిద్రలో నడిచేదిగా తయారయింది (అనగా, రూపం యొక్క చేతన ఎక్కువెక్కువగా ఎరుకలోకి వస్తూండేది, లంకె చాలా ధృఢంగా ఉండి కొనసాగుతూ ఉండగానే). నాకు నిద్రలో లేవటం అలవాటయింది — కాని సాధారణంగా నిద్రలో నడిచేవారిలాగా కాకుండా, నేను లేచి, నా సొరుగు తెరిచి, ఒక కాగితం ముక్కను తీసుకుని, వ్రాసేదాన్ని.... పద్యాలు, అవును పద్యాలే — కాని, నాలో ఎటువంటి కవి లేడు! నేను కొన్నింటిని వ్రాసి, చాలా ఎరుకతో ప్రతిదానిని జాగ్రత్తగా సొరుగులో పెట్టేదాన్ని, చాలా జాగ్రత్తగా అన్నింటికీ తాళం వేసి, తిరిగి వెళ్ళి పడుకునేదాన్ని. ఒక రాత్రి, ఏదో ఒక కారణాన, నేను సొరుగు మూయడం మరచిపోయి, దానిని తెరచే ఉంచాను. (ఫ్రాన్సులో కిటికీలు మందమైన పరదాలతో కప్పబడి ఉంటాయి, విసురుగా పరదా లన్నింటినీ పక్కకు నెట్టి, నన్ను లేపుతున్నది. అబ్బా! ఎటువంటి హెచ్చరికా లేకుండా, కాని నేను దానికి అలవాటు పడే ఉన్నాను, అప్పటికే నేను లేవడానికి తయారుగా ఉన్నాను — లేకపోతే పరిస్థితి ఇంకా చాలా అధ్వాన్నంగా తయారయేది). మా అమ్మ లోపలికి వచ్చి, ఎదురులేని అధికారంతో నన్ను పిలుస్తూ ఉన్నది. తరువాత ఆమె సొరుగు తెరిచి ఉండటం గమనించింది. దానితో పాటు కాగితం ముక్కను కూడా: 'ఏమిటది?' అంటూ దాన్ని చేతిలో తీసుకుని 'నిన్ను నీవు ఏమిటనుకుంటున్నావు?'! నేనేం సమాధాన మిచ్చానో నాకు గుర్తు లేదు. కాని ఆమె డాక్టరు వద్దకు వెళ్ళింది. 'నా కూతురు నిద్రలో నడిచేదిగా తయారయింది! ఆమెకు మీరు మందివ్వాలి!'

The Mother: Conversation with a disciple, August 5, 1961

అదే నేను జీవించవలసి వున్నది

వాస్తవంగా, నా యోగం ఏ విధంగా క్రమంగా ముందుకు సాగిందో చూస్తే,... నేనప్పుడు ఐదేళ్ళదాన్ని (ఇంకా ముందే మొదలుపెట్టాను, కాని జ్ఞాపకం కొంత సందిగ్ధంగా, అస్పష్టంగా ఉంది).... కాని ఐదునుంచి, నా చేతనలో (అ

ది మానసిక జ్ఞాపకం కాదు కాని... ఏ విధంగా చెప్పను? — అది ఆనవాలు, నా చేతనలో ఆనవాలు)... సరే, నేను చేతనతో మొదలుపెట్టాను. సహజంగానే అదే మిటో నాకు తెలియదు. కాని నా మొదటి అనుభవం ఇక్కడ ఉన్న చైతన్యానిది (తల మీద సంజ్ఞ), నేను దానిని దివ్యప్రకాశంగాను, దివ్యశక్తిగాను అనుభూతి పొందాను, నేను దానిని అక్కడ అనుభూతి పొందాను (అదే సంజ్ఞ), ఐదేళ్ళ వయసులో. అది చాలా మధురానుభూతి. ప్రత్యేకించి నా కోసమే తయారుచేయబడిన, చేతులుండే కుర్చీలో కూర్చునేదానిని, ఒక్కదాన్నే పూర్తిగా ఏకాంతంగా, నేను... (అదేమిటో నాకు తెలియదు, కాస్త కూడా, ఎంత మాత్రమూ — మానసికంగా సున్నా) నాకు చాలా మధురమైనది, ఏదో చాలా బలమైన అనుభూతి, ఎంతో దేదీప్యమానమైన ప్రకాశం, అది ఇక్కడ (తల మీద), దివ్య చైతన్యం. నాకు ఈ విధమైన అనుభూతి, "అదే నేను జీవించాల్సింది, నేను తప్పక అలాగే ఉండాలి". సహజంగానే, ఆ మాట లన్నింటితో కాదు. కాని... (శ్రీమాత పైకి ఆకాంక్షను సంజ్ఞగా చూపిస్తూ). అప్పుడు నేను దానిని కిందికి లాగే దానిని, ఏలనంటే అది... నిజంగా నా అస్తిత్వ కారణం.

The Mother: Conversation with a disciple, July 25, 1962

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ (9441813100)

కళలు, సంగీతం, చిత్రకళ

చాలా చిన్నప్పుడు (ఎనిమిది, పది యేళ్ళ వయసు) నా చదువుతో పాటే చిత్రలేఖనం మొదలుపెట్టాను. పన్నెండేళ్ళ ప్రాయం నుండే ప్రతి కృతి చిత్రణ చేస్తూ ఉన్నాను. కళ, సౌందర్యానికి సంబంధించిన వివిధ రూపాల్లో ముఖ్యంగా సంగీత, చిత్రకళలే నన్ను బాగా ఆకర్షించాయి. ఆ కాలంలో ఒక విశేషమైన ప్రాణిక అభివృద్ధిని చూచాను. ఆ ముందటి సంవత్సరాల్లో ఒక విధమైన ఆంతరిక మార్గదర్శి సమక్షంలో నే నున్నట్లుగా ఉండేది. అప్పుడే వివిధ అధ్యయనాల పైన నా దృష్టి కేంద్రీకృత మయ్యింది. ఇంద్రియ స్పందనల, పరిశీలనల అధ్యయనం, సాంకేతిక, యుక్తిపరమైన తులనాత్మక అధ్యయనాలు, ఆఖరికి వినికిడి, వాసన, రుచికి సంబంధించిన మొత్తం పరిధి అధ్యయనం — ఒక రకంగా అన్ని అనుభవాలను వర్గీకరించుకోవడం. ఈ వర్గీకరణ జీవితానికి చెందిన పార్శ్వాలు, అ

లాగే జీవితం తెచ్చివ్వగల అన్ని అనుభవాల వరకు విస్తరించింది — బాధలు, దుఃఖాలు, సంతోషాలు, కష్టాలు, వేదనలు ఇలా అన్నీ — ఓహ్! అంతా అధ్యయనాల క్షేత్రమే! సర్వవేళలా ఈ సన్నిధి నాలోనే ఉండి ప్రతిదాన్ని విభజిస్తూ, క్రమబద్ధీకరిస్తూ, నిర్ణయిస్తూ, తీర్పు చేస్తూ వ్యవస్థీకరిస్తూ ఉంది.

The Mother: Conversation with a disciple, July 25, 1962

సంబంధం కలుపబడింది

చాలా కాలం క్రితమే జీవితానికి అన్వయించుకొని జీవించదగినదిగా నేను భావించిన అంశం — చైతన్యం. నేను మాక్స్ థియోన్‌ని కలిసినప్పుడే ఆ యంత్రాంగాన్ని అర్థం చేసుకొన్నాను. ఒక నిర్దిష్ట స్థాయి పట్ల ఎందుకు ఎరుకతో లేనో కూడా అర్థం చేసుకొన్నాను. రెండు స్థాయిల్ని కలపడానికి పది నెలలు, సంవత్సరం పాటు వెచ్చించానని నీకు చెప్పాననుకొంటాను. చేతనకు చెందిన రెండు స్థాయిలు; అప్పుడు సంబంధం ఏర్పడ లేదు. కాబట్టి వస్తుజాల పరిధికి సంబంధించి కలిగే స్వతః సిద్ధమైన అనుభవాన్ని నేను పొంద లేకపోయాను. “ఎందుకంటే ఈ భాగానికి ఆ భాగానికి మధ్య వికాసం చెందని ఒక పొర ఉన్నద” ని మేడమ్ థియోన్ నాతో చెప్పింది. శ్రేణు లన్నింటి గూర్చి ఎరుకతో ఉన్నాను: మాక్స్ థియోన్ దీన్నంతా చాలా తేలికైన పదాలతో వివరించారు. కాబట్టి నేనన్నట్లు దీనిని అర్థం చేసుకోవడానికి నీవు మేధావివి కానవసరం లేదు. జీవి అస్తిత్వాన్ని ఆయన చతుర్విధ విభజన చేసాడు. దానిలో ప్రతి భాగాన్ని మళ్ళీ నాలుగు భాగాలుగా చేశాడు. ఇలా లెక్కలేనన్ని భాగాలుగా చేశాడు. ఇలా మానసిక సరళీకరణ వల్ల నిన్ను నీవు లోతైన మానసిక అధ్యయనం చేయగలవు. శోధించడం, తప్పించి వేయడం ద్వారా అఖరికి ఈ శ్రేణికి ఆ శ్రేణికి (శ్రీమాత చేతనకు సంబంధించి రెండు స్థాయిల్ని సంకేతాత్మకంగా సూచిస్తూ) మధ్యస్థ చేతనను కనుగొన్నాను. అక్కడ ఒకానొక వికాసం చెందని పొర ఉన్నది. అది సచేతనం కాలేదు. కాబట్టి మరొకటి చేయకుండా పది నెలల పాటు దానిపైనే ఉండి పని చేశాను. ఎలాంటి ఫలితమూ కల్గలేదు. కాని దాన్ని లక్ష్యపెట్ట లేదు. నిబ్బరంగా ఉండి “మంచిదే.... ఏ కాస్తైనా తెలుసుకోడానికి 50 ఏళ్ళైనా పట్టనీ, ఎవరికి తెలుసు?” అని నాకు నేను చెప్పుకొన్నాను. ఇక పల్లె ప్రాంతానికి వచ్చేశాను. (అప్పుడు మేము

పారిస్‌లో నివసించేవారము) ఒకసారి నేను గరికపై పడుకొన్నాను. ఉన్నట్టుండి ఒక్కసారి భూమితోనూ, గరికతోనూ బాంధవ్యం ఏర్పడింది. ఓహ్! అక్కడ ఒక రకమైన ఆంతరిక విస్ఫోటనం — సంబంధం స్థాపితమైయ్యింది. తరువాత కల్గ బోయే అనుభవాలతో పాటుగా పూర్తి చైతన్యం ప్రాప్తించింది. " మంచిది. ఎంత శ్రమైనా పడి సాధించవలసిన అర్హత దీని కున్నది" అని నాకు నేను చెప్పుకొన్నాను. ఆ పని ఎలా బయటకు కనబడకుండా నెమ్మదిగా జరుగుతుందో నాకు ఖచ్చితంగా తెలుసు. అది గుడ్డులో పిల్ల ఆకారాన్ని తీసుకొంటున్నట్లు ఉంటుంది. నీవు గుడ్డుపై పెంకునే చూస్తావు. గుడ్డు లోపల ఏమున్నదో నీ వెరుగవు. అది గుడ్డు అవ్వనీ లేదా పిల్ల అవ్వనీ. (అయితే కొన్ని ప్రత్యేక ఉపకరణాల ద్వారా నీవు చూడగలవు) ఇక గుడ్డు పెంకును పొడుచుకొంటూ ఒక ముక్కు కియ్యో, కియ్యో మంటూ రావడం కనిపిస్తుంది! ఆపై పక్షి కూన బయటికి, అలా కోడిపిల్ల బయట కొచ్చినట్లే.... అంతరాత్మతో కల్గే సంబంధం కూడా అలాగే ఉంటుంది. నెలల తరబడి, ఒక్కొక్కసారి సంవత్సరాల తరబడి వేచి ఉండాల్సి వస్తుంది. నీ వొక మూసి ఉన్న తలుపు వద్ద కూర్చున్నావ్ అనుకో... నెట్టు దానిని, ఇంకా నెట్టు నెట్టుతూ పో,.. ఇక్కడ ఒక ఒత్తిడిని అనుభవించడం (అది బాధిస్తుంది) అయినా ఏమీ జరుగలేదు, ఎలాంటి ఫలితం లేదు. అప్పుడే ఒక్కసారిగా ఎందుకో, ఎలాగో నీ వెరుగవు. అలా కూర్చుండి పోతావు. ప్రతిదీ పగులగొట్టుకొంటూ తెరుచుకొంటుంది. అంతా అప్పుడు సిద్ధమౌతుంది. సమస్తం నెరవేర్చబడుతుంది. ఇక ముగిసినట్లే — నీవు సంపూర్ణమైన అంతరాత్మిక చేతనలో ఉద్భవిస్తావు. నీ చైత్యపురుషతో సాన్నిహిత్యాన్ని పొందుతావు. అప్పుడు ప్రతిదీ మారిపోతుంది — ప్రతి అంశమూ కూడా — నీ జీవితం సాంతం పరివర్తనం చెందుతుంది.. ఇది సమస్త అస్తిత్వాన్ని తలక్రిందులు చేసి భిన్న మైనదిగా చేస్తుంది.

The Mother: Conversation with a disciple, September 5, 1962

సంగీత లోకం

మొదటిసారి నేను బీత్ ఓవెన్ సంగీత కచ్చేరీని డీ లో విన్నాను. వాయులీనం, వాయిద్యకారుల బృందం... అకస్మాత్తుగా వాయులీనం మ్రోగడం మొదలయ్యింది — (కాని అది మొదట్లో కాదు. మొదట ఒక ఆర్కెస్ట్రా స్వరాలాపన

అంశం సాగింది. ఆ పైన వయోలిన్ అందుకొన్నది). తొట్ట తొలిగా వాయులీన రాగం (ఇజాయె దానిని పలికిస్తున్నాడు. అబ్బ! ఎట్లాంటి వాయిద్యకారు డాయ న) ఆ ధ్వనితోనే నా శిరస్సు హఠాత్తుగా తెరుచుకొన్నట్లుగా అయ్యింది. ఒక ర కమైన కాంతిలోకి పడవేయబడ్డాను. ఓహ్! అది ఎంత ఆశ్చర్యకరమైనదో. గం టకు పైగా నేను అదే ఆనందమయ స్థితిలో ఉండిపోయాను. ఇజాయే నిజమైన సంగీతజ్ఞుడు. నీకు తెలుసా! ఆ లోకాల గురించి కొంచె కూడ నే నెరుగను. కొ ద్దిపాటి జ్ఞానం కూడా లేదు. నేనేదీ కోరకుండానే అనూహ్యంగా నా అనుభవాలు వాటి మార్గంలో అవి కల్గసాగాయి. ఒక చిత్తరువుని చూచినా అదే జరిగింది. నా శిరస్సు లోపల ఏదో అకస్మాత్తుగా విస్ఫోటనం చెంది, నేను ఆ చిత్రానికి ఉన్న మూలాన్ని చూచేదాన్ని — అబ్బ! ఎలాంటి రంగులు అవి.... అన్ని మానసిక స్తరాల నుండి ప్రయాణించకుండానే నేరుగా ప్రాణికం నుండి ఆ లోకానికి చేరు కోవచ్చు.

The Mother: Conversation with a disciple, October 27, 1962

సంగీతం నుండి ఆకాంక్ష పుట్టుతుంది

పారిస్‌లో ఉండగా ఒక యూదుల ప్రార్థనాలయంలో ఎంత చక్కని సంగీతం వినవచ్చేదో! ఎంత శ్రవణానందకరమది! నాకు కల్గిన అనుభవాల్లో మొదటి అనుభవం, ఒక ఆలయంలో సంభవించింది, అది ఒక వివాహ వేడుక. ఆ శుభవేళ ఏర్పాటు చేసిన ఆ సంగీత కార్యక్రమం అద్భుతమైనది — సెయింట్ సెయిన్స్, ఆర్గన్ వాయిద్య సంగీతమని తరువాత తెలిసింది. అప్పుడు నాకు 14 ఏళ్ళ వయసు, మా అమ్మతో పాటు ఆలయంలోని ఎత్తైన గేలరీలో కూర్చొన్నాను. ఆ సంగీతం వీనుల విందు చేస్తున్నది. అక్కడే ఆ ప్రక్కన తెల్లగా ఎలాంటి డి జైన్ లేని కొన్ని సీసపు చట్రాల గ్లాసు కిటికీ లున్నాయి. వాటిల్లో ఒకదాని వైపు నా దృష్టి పడింది. ఆ సంగీతంతో నా భావస్పందన ఉద్దీప్త మవ్వసాగింది. అక స్మాత్తుగా ఆ కిటికీలో నుంచి ఒక మెరుపు, ఒక సౌదామిని చొచ్చుకొచ్చింది. నా కళ్ళు తెరచుకొనే ఉన్నాయి. అది ఇలా (శ్రీమాత తమ ఛాతీని బలంగా గు చ్చినట్లు చూపిస్తున్నారు.) అన్న మాట! దాంతో నేను చాలా విశాలంగా, అమిత శక్తివంతంగా అయిపోతున్నాను. ఈ అనుభవం రెండు రోజుల పాటు ఉంది. ఆ

మెరుపు గుండా గతం నుండీ ఒక జీవి సంగీతంలో నుండి పుట్టిన ఆకాంక్ష ద్వారా నా లోకి మళ్ళీ తిరిగి వచ్చింది.

The Mother: Conversation with a disciple, April 29, 1961

శ్రీమాత సంగీతం

నేను వినిపించేది సంగీతం కాదు. నేను సంగీతాన్ని అభివ్యక్తం చేయాలని ప్రయత్నించను. అది సింపుల్‌గా ధ్వని మాధ్యమంగా చేసే ఒక ధ్యానం. నేను నిరంతరం ఏదో గొప్ప సంగీత లహరి వంటి దీనికి నాలోకి నేను కొంత ఉపసంహరించుకోవాలి. అది అక్కడుంటుంది. దాన్ని నేను వింటాను. అది ఎప్పుడూ అక్కడే నెలకొని ఉంది. అది సంగీతం , సవ్వడి లేనిది. అవి సంగీత మహా తరంగాలు.... ఎప్పుడైతే ఆ తరంగాలను వింటానో అప్పుడు నా హస్తాలు సంగీత ప్రక్రియకు ప్రేరణ పొందుతాయి.

CWSA 32:571

నేను వాయించేటప్పుడు సాధారణంగా ఆ వాయిద్య సంగీతాన్ని వింటాను. దానిని మాటల్లో పెట్టడం చాలా కష్టం.... అది ఒక మామూలు ధ్వని కాదు. అది వివిధ ధ్వనుల మేళవింపు. నిజం, అది వినపడే ధ్వని కాదు ధ్వని సారం వలె ఉంటుంది. నా కొక రకమైన భావం కల్గుతూ ఉంటుంది. అది ఏమిటంటే: "నేను వింటూ ఉన్న దాన్ని పెద్ద పెద్ద వాయిద్యాలు, వాయిద్య బృందం చేత వ్యక్తపర్చబడాలి." నీకు తెలుసా! నేను చూస్తున్నాను నా చుట్టుతా, నా ఎడమ ప్రక్క, నా కుడి ప్రక్క ఏదో పెద్ద ఆర్కెస్ట్రా ఉన్నట్లు నేను తిలకిస్తాను. దానిని హార్మోనియం మీద శ్రుతి చేయడానికి నేను ఉద్దేశింపబడినట్లుగా ఉంటుంది. అది వాయిద్యకారుల బృందాలతో కూడిన ఆర్కెస్ట్రాలా, దానిలో ప్రతి బృందం ఆ సమ్మేళనంలోని ఒక భాగాన్ని వ్యక్తీకరిస్తున్నట్లుగా ఉంటుంది. అది ఒక చెవి ఆకర్షించగల్గే దానికంటే మినుమిక్కిలి సంపూర్ణమైన ధ్వని. అది ఎలాంటిదంటే ఝుమ్మని ఒక స్వరంలో వ్యక్తపరిచేది కాదు. సంగీత ప్రకంపనాభరిత మవ్వాలి దేహం మొత్తం. నేను దానిని వింటున్నప్పుడు ఎలా 'దాని నెలా అభివ్యక్తం చేయాలి' అని చూస్తాను. పెద్ద పెద్ద ఆర్కెస్ట్రాలు, వాయిద్య బృందాలు నా చుట్టూ ఉన్నట్లుగా దర్శిస్తాను. కాని ఇది వేరొక దర్శనం. ఈ చర్మ చక్షువుకి అగుపించేంత

స్పష్టమైన దర్శనం కాదు. అది చాలా... ఎలా 'చేతన' చూస్తుందో ఆ విధంగా. దాన్ని నేనెలా వర్ణించను! దానిని మామూలుగా మీ చూపుకు లేదా వినికిడికి కుద రదని మీ రంటారు. ఇది పూర్తిగా పరిపూర్ణమైన జ్ఞానం. ఒక దర్శనం, ధ్వనుల సమ్మేళనానికి చెందిన ఒక ఎరుక. ఆ ధ్వనులు ఎలా వ్యక్తమౌతాయి అన్నదంతా ఆ జ్ఞానంలో కలిసి ఉంటుంది.

The Mother: Conversation with a disciple, October 27, 1962

శ్రీఅరవిందుల వద్ద చైత్యపురుషను వదలివేయడం

శ్రీఅరవిందుల సన్నిధిలో సంవత్సర కాలం నివసించి, మొదటి ప్రపంచ యుద్ధ తరుణంలో ఇక్కడ నుండి వెళ్ళిపోయాను. యుద్ధం కారణంగా నాడీతంత్రు లన్నీ వ్యాధికి గురైయ్యాయి. ఇవి ఎంతో చిర చిరలాడుతూ తీవ్రమైన ఒత్తిడి ఎదుర్కొన్నాయి. (ఈ జబ్బును న్యూరైటిస్ అంటా రనుకుంటా) దాంతో అన్ని నరాలు జబ్బుపడ్డాయి. ఇది ప్రత్యేకించి బహు బాధాకరం. ఇక ప్రతిదీ అస్తవ్యస్తమైపోయింది. రక్తప్రసరణ వ్యవస్థ, జీర్ణవ్యవస్థ ఇలా ప్రతిదీ దెబ్బతిని పోయింది. (ఇదంతా ఫ్రాన్స్‌లో... దక్షిణ ఫ్రాన్సులో జరిగింది) నరాల సముదా యాని కా స్ఫురణ ఉన్నది. ఇలా ఎందుకన్నది నాకు తెలియలేదు. ఇక్కడ పరి స్థితులన్నీ కష్టంగా తోచిన సమయాన్ని నాడీతంత్రులు మాత్రం జ్ఞప్తిలో ఉంచు కొన్నాయి. అక్కడే వున్న శ్రీఅరవిందులకు ఆ విషయం చెప్పాను (ఈ కథ నీక్కూడా చెప్పాననుకుంటా) ఒక హస్తం వచ్చి మొత్తం బాధ నంతా తీసివేసిన అనుభవం కల్గింది — ఒక్క క్షణంలో అంతా మటుమాయమైనట్లుగా అయ్యిం ది. మళ్ళీ అది తిరిగి కనిపించలేదు. నేడు, వివిధ సమయాల్లో ఎప్పుడైతే మను షుల్లో సంతులనం దెబ్బతిని లేదా, ఆలోచనలు చెదిరి, దానికి తోడు తగిన విశ్రాంతి, తిండి, నిద్ర లేకుండా ఉంటారో అటువంటప్పుడు నాడీవ్యవస్థ అల సటకు గురౌతుంది. వేదన తారాస్థాయికి చేరుతుంది. ఇలాంటి స్థితిని నేను ఫ్రాన్సులో ఉండగా వారాల తరబడి అనుభవించాను. అప్పుడప్పుడు, అట్లాం టి వేదన కల్గినప్పుడు అలా నిశ్చలంగా, పరమాత్మ సన్నిధిలో నిమగ్నమై తీ రుతాను. అంతే ఎటువంటి గుర్తు లేకుండా మాయమైపోతుంది.

The Mother: Conversation with a disciple, February 20, 19628

ఇది 'ఒక జబ్బు' దీనిని వాళ్ళు నరాల జబ్బుగా చెబుతారు. నాడీతంత్రులన్నీ ఎంతో బలహీనంగా మారిపోయి, భయంకరమైన వేదనకు గురౌతాయి. మొదటిసారి దీనికి నేను లోనైనప్పుడు అస్సలు దేనిని వినగల్గేదాన్ని కాదు, నిద్రపోగల్గేదాన్ని కాదు. ఇలా ఎందుకు జరిగిందంటే నేనొక పిచ్చి పొరపాటు చేశాను. నా చైత్యపురుషను ఇక్కడ వదిలి ఫ్రాన్స్‌కి వెళ్ళాను. నేనీ వాతావరణానికి దూరమైపోతూ వుండగా అది నన్ను పట్టుకుంది. నేను మెడిటేరియన్ లోకి ప్రవేశించానో లేదో దాని పని మొదలైంది. పరిస్థితి చాలా ప్రమాదం కల్గించేదిగా అయ్యింది.

The Mother: Conversation with a disciple, November 12, 1969

అనువాదం: సి. హెచ్. హర్షవర్ధన్ (9346614070)

మతాలలో అధికార దుర్వినియోగం

నా తల్లి ఖచ్చితమైన, పూర్తి భౌతికవాది, దైవానికి ధన్యవాదాలు! అగోచరమైన విషయాల గురించి ఆమెతో మాట్లాడటం అసాధ్యము ఆమె కలవరపడే మనసుకు నిదర్శనముగా వాటిని భావిస్తుంది. ఆమె స్వయముగా స్పర్శించి దర్శించితే గాని లెక్కలోనికి తీసుకోదు. అది కూడా దైవానుగ్రహమే — ఏ విషయాన్నైనా చెప్పడానికి ఎప్పుడూ నాకు అవకాశము లేదు. నా అనుభవాలను నాలోనే ఉంచుకొన్నాను — కాని ఒకదానితోనే మొదటి పరిచయము — గతము నందు నా పరిధిలోని సంగీతము మీద గల అభిలాష ద్వారా గతానికి సంబంధించిన ఒక అస్తిత్వ మేదో తిరిగొచ్చినట్లు నేను తర్వాత తెలుసుకొన్నాను.

కాని చర్చిల్లో అరుదుగా కలిగిన అనుభవాలున్నాయి విశేషించి తద్విరుద్ధమైనవి ఓదార్పు కనుగొనడముతో, దైవ కరుణను పొందడానికి చేసిన మానవ ప్రయత్నంలో చాలా తప్పుడు హస్తాలలో పడిపోవడం వల్ల నాకు తరచుగా బాధావహమైన అనుభవాలు ఎదురైనవి.

నాకు కలిగిన భయంకరమైన అనుభవాల్లో ఒకటి వెనిస్ నగరములో కలిగింది. (అవి చాలా పెద్ద చర్చిలు, అందమైనవి, అద్భుతమైనవి కూడా) నేను రంగుల బొమ్మ చిత్రీకరణలో నిమగ్న మైనట్లు జ్ఞాపకము, నేను ఒక మూల చిత్రించడానికి కూర్చొన్నాను. నాకు కొంచెము సమీపములో (వారేమని పిలుస్తారో?)... తప్పు, బాధ విన్నవించి క్షమాభిక్ష కోరే గది వుంది. ఒక నిస్సహాయురాలైన స్త్రీ బాధతో

మోకరిల్లి వుంది. పాపం చేసాననే భయంకరమైన భావనతో! ఆమె దయనీయంగా ఏడుస్తూనే వుంది. నేను అప్పుడు చూసాను ఒక మతగురువు రావడము, ఓహ్ ఒక రాక్షసుడిలా వున్నాడు, కఠిన హృదయుడైన రాక్షసుడు! అతడు లోపలికి వెళ్ళాడు. అతనొక ఇనుప కడ్డీలా వున్నాడు. అచట ఆ పేద వనిత వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తుంది మరొకరి కఠినమైన నిర్దయ నిండిన స్వరము.... నన్ను నేను నిలు వరించుకోవడం కష్ట మనిపించింది.

ఎందుచేతనో తెలియదు కాని, నాకు ఈ విధమైన అనుభవాలు చాలా సార్లు కలిగాయి. శత్రుశక్తులు ప్రచ్ఛన్నముగా సర్వస్వాన్ని కబళించి వేయడమో, లేక మానవుడు క్రూరముగా అధికారాన్ని దుర్వినియోగం చేయడమో యిది. నిజాని కి, దీన్ని ప్రపంచం మొత్తం మీద చూచాను. యూరపులో గాని, ఆఫ్రికాలో గాని, జపానులోగాని, ఇక్కడ సైతం, నా కెప్పుడూ మతాలతో సత్సంబంధాలు లేవు.

The Mother: Conversation with a disciple, April 29, 1961

అత్యంత పరస్పర విరుద్ధమైన అనుభవాలు

నాకు చాలా పరస్పర విరుద్ధమైన అనుభవా లున్నాయి! నా బాల్యము నుండి ఒక విషయము నిరంతరము కొనసాగుతూనే వుంది. (నేను ఎంత ఎక్కువగా చూ స్తే చూస్తున్న కొద్దీ, నిరంతరంగా ఎలా కొనసాగిందో తెలిసింది.) దైవసాన్నిధ్యం "దేవుడా? అదేమి తెలివి తక్కువతనము! దేవుడనేవాడు మనుగడలోనే లేడు" అని బాహ్య జీవితంలో జీవించే ఒకామె ఇలా చక్కగా చెప్పింది. దీనిని బట్టి నీవు అర్థం చేసుకోవచ్చు! నాకు, అసలు వాస్తవ పరిస్థితి యిలా వుంది.

మీకు తెలుసు, అదొక అద్భుతము, నిరంతరము దైవానుగ్రహము ఎల్లప్పుడూ అనుభవము లోనికి రావడము, అద్భుతమైనదే, చాలా శక్తివంతమైనది కూడా — వేరొక బలమైన శక్తి ప్రతిదానికీ వ్యతిరేకంగా, గట్టిగా పట్టుకొన్నట్లు, ప్రతి విష యమునందు: అదే ఈ దివ్య సన్నిధి. నా బాహ్య చేతనలో దానికి సంబంధిం చిన అన్నింటిని పూర్తిగా తిరస్కరిస్తుంది. ఆ తర్వాత కూడా నే ననుకొనేదాన్ని "మంచిది. దేవు డున్నట్లయితే ఆయన నిజముగా దుష్టుడు! అతడొక దౌర్భా గ్యుడు — ఈ సృష్టికర్త గురించి ఆలోచించవలసింది, చేయవలసిన దేమీ లేదు." చూడండి, భగవంతుడంటే ప్రశాంతంగా, సుఖముగా తన స్వర్గములో తాను కూ

ర్చాని, ఈ ప్రపంచాన్ని సృష్టించి దాన్ని చూస్తూ ఆనందిస్తూ మనతో "ఎంత బాగా జరిగింది" అంటాడు. "ఓహ్! అటువంటి అమానుష దైవంతో నాకేం పని లేదు!" అన్నాను.

The Mother: Conversation with a disciple, April 29, 1961

జ్ఞానతృష్ణ

పద్దనిమిదేళ్ళ ప్రాయములో తెలుసుకోవాలనే తృష్ణ తీవ్రమైన అవసరముగా ఉండేదని నాకు జ్ఞాపక మున్నది. ఎందుకంటే నాకు కలిగిన అనుభవాలు — అనేక రకములైె అనుభవాలు — కాని నా పరిసరాలు మేధోపరమైన దానంతటి అర్థాన్ని తెలిపే జ్ఞానము పొందడానికి అవకాశ మివ్వలేదు. వాటిని గురించి ఏమీ మాట్లాడనూ మాట్లాడ లేము. నాకు ఒక అనుభవము తర్వాత మరొక అనుభవం కలిగాయి.... కొన్ని సంవత్సరాలు నాకు రాత్రి సమయములో అనుభవాలు కలిగాయి. (నేను వాటి గురించి ఎప్పుడూ మాట్లాడకుండా జాగ్రత్త పడ్డాను.) అవి గత జన్మ స్మృతులు, అన్ని రకాల సంగతులు, ఏ విధమైన మేధోపరమైన జ్ఞానము మీద ఆధారపడి లేవు. (బహశా, వాటి ప్రయోజన మేమిటంటే, నా అనుభవాలన్నీ మానసిక నైపుణ్యముతో అల్లబడ లేదు, అని పూర్తిగా సహజముగా, అప్రయత్నంగా ఏర్పడినవి.) కాని వాటిని తెలుసుకోవడము నాకు అవసరమే! ఒక గృహములో నివసించినప్పుడు (అది ఒక గృహసముదాయములో ఒక ఇల్లు) మా ఇంటి ప్రక్కన ఇంటిలో ఒక యువ కాథలిక్‌కు అపారమైన విశ్వాసము... బలమైన గట్టి నమ్మకము గలవాడు. ఒక రోజు నేను తల దువ్వుకొంటున్నప్పుడు నాలో నేను అనుకొన్నట్లు "వారు ఆ మతములో జన్మించడము, నిస్సందేహులై నమ్మడం వాళ్ళ అదృష్టం. అది చాలా తేలిక. మనము నమ్మక ఏమీ చేయలేము... అలా అనుకోవడము చాలా సులువు. అని అనుకున్నాను. నాకు గ్రహింపు కలిగిన తర్వాత, నేను అప్పట్లో అలా ఆలోచించడం గురించి (నవ్వుతూ), నన్ను నేను తిట్టుకున్నాను, సోమరిపోతునని."

తెలుసుకో, తెలుసుకుంటూనే వుండాలి. ఇంకా తెలుసుకోవాలి — "వాస్తవానికి నాకేమీ తెలియదు, సాధారణ జీవిత విషయాలు కూడా నాకు తెలియదు, బయట వ్యవహార జ్ఞానము కూడా లేదు. కాని నేను ప్రతి విషయాన్ని

నేర్చుకున్నాను. నేను నేర్చుకోవడానికి ఎల్లవేళలా సిద్ధపడి వున్నాను. నాకు బోధించినది తెలుసుకోవడమే గాక, నా సోదరుడి దగ్గర కూడా నేర్చుకున్నాను — ఉన్నత గణితాన్ని అంతా నేర్చుకున్నాను. నేర్చుకుంటూనే వున్నాను, నేర్చుకొంటున్నానే కాని నాకు ఏమీ అర్థము కాలేదు. ఏ విషయాన్ని కూడా నేను అర్థము చేసుకో లేకపోయాను."

తెలుసుకోవడము!

దైవం మన లోపలే వున్నాడని నాకు చెప్పారు. పాశ్చాత్యుడికి కూడా అర్థమయ్యే మాటల్లో గీతా ప్రబోధము కూడా అదే తెలియ చేసింది. ఒక ఆంతరిక దివ్యసన్నిధి వున్నదని ప్రతివాడూ తనలోనే ఒక దైవసన్నిధిని భరించి వున్నాడనీ నాకు తెలిపారు. ఓహ్! ఎటువంటి వివేకవంతమైన మాట. కొద్ది నిమిషాలలోనే ఉన్నట్లుండి సమస్తం అర్థం చేసుకొన్నాను, సర్వం, సర్వం అర్థమైంది. ప్రతిదీ అర్థమైంది. అప్పటి కప్పుడు అది (ఆంతర దైవంతో) సంపర్కం కలిగించింది.

The Mother: Conversation with a disciple, April 21, 1961

అబ్దుల్‌బాహా

నాకు అబ్దుల్ బాహా బాగా తెలుసు. ఆయన 'బహాయి' మత స్థాపకుడైన బాహావుల్లా గారి వారసుడు. అబ్దుల్ ఆయన కుమారుడే. నాకు తెలిసినంత వరకు ఆయన పుట్టింది, తన 40 వ సంవత్సరం వరకు ఉన్నది కారాగారం లోనే! ఆయన ఖైదు నుండి విడుదల అయ్యే నాటికి వారి తండ్రి మరణించారు. అందువలన అబ్దుల్ గారే తన తండ్రి స్థాపించిన 'బహాయి' మతాన్ని ప్రచారం చెయ్యవలసి వచ్చింది.

'సూఫీ' ల కంటె ఎక్కువ కాలం విశాల దృక్పథం కలిగిన మత సిద్ధాంతాలను ప్రచారం చేయుట వలన, ఛాందస వాదులైన ఇస్లాం పెద్దలు బహావుల్లా గారిని వ్యతిరేకించారు. అందువలన ఆయన మరణానంతరం ఆయన ఏకైక కుమారుడైన అబ్దుల్ బాహా తండ్రిగారి మతాన్ని ప్రచారం చేయటానికి కంకణం కట్టుకొని ఆ కారణంగా అనేక దేశాలు తిరిగాడు. ఆయన నిర్వహించే ఉద్యమం ఎంత గొప్పదో ఆయన జీవనశైలి కూడా అంత ఉదాత్తంగా, వినయంగా ఉండేది.

దైవం పట్ల ఆయనకు గల ఆకాంక్ష ఎంత నిజాయితీతో ఉండేదో, అంత సహ

జంగానూ ఉండేది. ఒక రోజు ఆయనను కలుసుకోటానికి నేను వెళ్ళాను. అది ఆయన తన శిష్యులను ఉద్దేశించి ప్రసంగించవలసిన రోజు. కాని ఆయన అస్వస్థులుగా వుండడం వలన, లేచే ఓపిక కూడా లేదు. సమావేశం వాయిదా వేయవలసి వచ్చిన పరిస్థితి.

కాని ఆయన అలా కాకుండా, తనకు బదులుగా నన్ను ఆ కార్యక్రమం నిర్వహించమని సూచించారు. ఉన్నట్లుండి అడగడం వలన నేను అందుకు సిద్ధపడ లేనని భావించాను. అందువలన నేను అందుకు సిద్ధంగా లేనని, వారి మత సిద్ధాంతాలపై నాకు తగినంత అవగాహన లేదని, నా అశక్తతను ఆయనకు విన్నవించాను. కాని, నాతో ఆయన ఏకీభవించ లేదు. "ఫరవా లేదులే, ఏదో ఒకటి చెప్పు, సరిపోతుంది, మనసు కేంద్రీకరించి మాట్లాడు, చాలు" అని ఎట్లాగో నన్ను ఒప్పించారు.

అదే విధంగా ఒక రోజు 'పారిస్' లో కూడా నేనే ఆయన శిష్యులను ఉద్దేశించి ప్రసంగించవలసి వచ్చింది. కాని ఆయన మతవిశ్వాసాలపై నాకు తగినంత నమ్మకం లేకపోవటం వలన, ఆ సాహసానికి నేను పూనుకోలేదు.

CWM 2:108-09

అబ్దుల్‌బాహా బలవంతం వలన నేను ప్రసంగించటం

దైవవాణిని మానవాళికి వినిపించటానికి వచ్చే ప్రవక్త లెవరైనా కనీసం ఒక విషయంలో అంతా ఏకీభవిస్తారు! వారందరూ ముక్త కంఠంతో చెప్పేది ఒకటే. "కార్యరూపం దాల్చకపోతే, ఎంత గొప్ప సత్యాలైనా నిరర్థకాలే" — అనేది వారందరి భావన. అదే విధంగా వారంతా వారి సూక్తులకు బద్ధులై తమ తమ జీవితాలు గడిపారు. తాము కేవలం మార్గదర్శనం మాత్రమే చేయగలమనీ, ఆ బాటన నడువ వలసినది సాధకులేననీ ఉద్బోధించారు. ఎంత గొప్పవారైనా వారు ఇతరుల విధిని నిర్వహించలేరు గదా! ఈ విషయంలో ప్రవక్తలంతా ఒకటే!

బహావుల్లా మహాశయుడు కూడా దీనికి భిన్నం కాదు. ఆయన మాటలను మళ్ళీ ఏకరువు పెట్టాలని కాదు గాని, మీకు ఈ విషయం నా కంటె ఎక్కువే తెలుసు. ఆ మహాశయుడు ఎన్ని సార్లు చెప్పలేదు: క్రియాశీలత లేని సూక్తులు

ఎన్ని చెప్పినా వృథాయే; చేతల ద్వారానే మనం ప్రపంచానికి ఆదర్శంగా వుండాలి! అని.

అందువలన మనలో ప్రతివారూ అందరికీ ఆదర్శంగా వుండేటట్లు ప్రవర్తించాలి. మనం శాశ్వత సత్యాలతో సంబంధాలు పెట్టుకుంటే అస్తవ్యస్తమైన వ్యవస్థలో కూడా సామరస్యాన్ని సాధించగలం; బాధలలో కూడా శాంతిని పొందగలం! వీటి వలననే మనకు విముక్తి సాధ్యపడుతుంది.

అబ్దుల్ బాహా కేవలం మాటలకే పరిమితం కాలేదు. చేతలలో కూడా వాటిని నిరూపించారు. చేతలలో నిరూపించటం వలననే ఆయన అందరినీ ఒప్పించ గలిగారు.

అబ్దుల్ బాహాగారిని చూచిన వారెవరైనా, ఆయనలోని మధురమైన, సర్వోత్కృష్టమైన మంచితనాన్నీ, ప్రశాంతతను, వెల్లుబుకుతున్న శాంతిని గమనించకుండా ఉండగలరా!

తన తండ్రిగారైన బాహావుల్లాగారి ప్రవచనాలు వారి కుమారుని వలన ఇంకా స్పష్టంగా, అర్థవంతంగా, నమ్మకాన్ని చూరగొనేలా వున్నాయనటంలో అతిశయోక్తి ఏమాత్రం లేదు. ఆయన ఏది బోధించారో, ఆ విధంగానే జీవించారు కూడా!

మీలో కొందరికీ ఈ సందేహం రావచ్చు: అబ్దుల్ బాహా అసామాన్యమైన వ్యక్తి. అందువలననే ఆయన ఆ మాధుర్యాన్ని ఆస్వాదించ గలిగారు. మరి అందరకూ అది ఎలా సాధ్యపడుతుంది?

కాని ఇది బద్ధకస్తులు అనే మాట, వారు ఇంత కంటె బాగా మాట్లాడలేరు గదా!

నిస్సందేహంగా, వ్యక్తుల మధ్య అనివార్యమైన భేదాలు ఉండవచ్చు. ఒక విధంగా, వారి స్థాయి, అంతస్తు, వారిదైన ప్రత్యేక స్థానం ఈ 'నిచ్చెన మెట్ల' వ్యవస్థలో ఉండటం సహజమే! కాని, ఎవరికి వారు ప్రయత్నిస్తే, పరిపూర్ణ స్వచ్ఛత, నిజాయితీ, సామరస్యాలను అభివృద్ధి చేసుకొని, 'వసుధైక కుటుంబం' లాగా మెలగవచ్చు గదా!

ఇంతకు ముందు, నాకు తెలిసిన ఒక మహనీయుడు మానవులను "లోన బంగారం కలిగియున్న ముడి ఖనిజాల" తో పోల్చేవాడు. పైకి మోటుగా కనబడినా, అవి విలువైన ఖనిజాలే. ఎందుకంటే వాటిలో అంతర్లీనంగా సువర్ణమే ఉండేది!

ఇటువంటి లోహాలను 'ఆధ్యాత్మికత' అనే అగ్నిలో పుటం పెట్టినపుడు చివరలో మిగిలేది స్వచ్ఛమైన, సాంద్రమైన బంగారమే!
CWM 2:109-10

అబ్దుల్‌బాహాగారి అవసానదశ

గత సోమవారం అబ్దుల్ బాహాగారు మా వద్ద సెలవు తీసుకున్నారు. కొద్ది రోజుల్లో 'ప్యారిస్' ను కూడా వదిలేవారేమో! వారి కోసం ఎందరో లో లోపల శోకతప్తులౌతారని నాకు తెలుసు.

నిజంగా జీవి వదిలేది కేవలం దేహాన్నే. అసలు 'దేహం' ఎవరికైనా, అంటే హెచ్చు-తగ్గులు, పేదలు, ధనికులు; జ్ఞానులు, అజ్ఞానులు; దైహిక, దైవిక భావాలతో వుండేవారు, వారందరూ పైకి ధరించే దుస్తుల వంటిదే ఈ దేహం! అందువలన, బాహాగారు వదిలి వేసింది కేవలం పై తొడుగునే.

కాని ఆయన ఎక్కడికీ పోలేదు. ఆయన భావాలు ఎప్పుడూ మనతోనే వుంటాయి; ఆయన వాత్సల్యం ఎప్పుడూ మన చుట్టూ పరిభ్రమిస్తూనే ఉంటుంది. ఆయన ఆధ్యాత్మిక చేతన ఎక్కడికీ పోదు. ఆయన భౌతికంగా మనకు 'దగ్గరగా వున్నారా, దూరంగా వున్నారా' అనేది అర్థం లేని ప్రశ్న. దైవత్వ శక్తులు ఎప్పుడూ భౌతికానికి అల్లంత దూరంలోనే వుంటాయి. అంతటా నిండియున్న శక్తులు, ఆకాంక్ష ఉన్న చోట ఎప్పుడూ అందుబాటులోనే వుంటాయి.

ఆయనను భౌతికంగా చూడ గలగటం, వారి ప్రవచనాలను స్వయంగా వినాలనుకోవటం, వారి సాన్నిధ్యాన్ని కోరటం అందరకూ సహజమే. కాని వారి అంతర్గత జీవితానికి మనం అచేతనంగానే వున్నామనటానికి కూడా ఇది నిదర్శనమే కదా!

దివ్యజీవనంలోని గూఢమైన అద్భుతాలకు మనం భౌతికంగా అనంత దూరంలోనే వున్నా, ఆలోచనలలో కూడా దానికి దూరంగానే ఉంటున్నాము. ఏదో కొద్దిమంది మాత్రమే ఆ దివ్యచేతనకు జాగరూకులై యుండగలరు.

భౌతికంగా సమీపంలో ఉంటేనే మనం దగ్గర ఉన్నట్లు కాదు. వేల కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్నా ఒకరి గురించి మరొకరు ఆలోచిస్తున్నారంటే, వారు నిజంగా సన్నిహితంగా ఉన్నట్లే! మనం ఏకాగ్రతతో ఆలోచించ గలిగితే — అది ఏ విష

యమైనా — ఆ విషయానికి సంబంధించిన చేతన మనలో కూడా ఉన్నట్లే. కొన్ని సందర్భాలలో మనం ఆలోచిస్తున్న వ్యక్తిని కళ్ళారా చూచినట్లున్నూ, వారి మాటలను చెవులారా విన్నట్లున్నూ అనిపిస్తుంది. అట్లాగే ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ ఆ వ్యక్తి యొక్క ఆలోచనా పరంపరను కూడా గ్రహించవచ్చు.

అందువలన వేరుగా ఉండటం అనేది లేనే లేదు. అది కేవలం మన భ్రమ. ఇక్కడ ఫ్రాన్స్ లోనూ, అమెరిగా, పర్షియా చైనాలలో ఎవరిని మనం ప్రేమగా చూస్తామో వారికి సన్నిహితంగా వున్నట్లే.

ఇక మన విషయంలో ఇది వాస్తవం. ఏ చేతనలో అనంత ప్రేమ ఉంటుందో, ఏ చేతన ప్రపంచం మొత్తాన్నీ ఆవరించి ఉంటుందో, ఏ చేతన పితృప్రేమతో మనలను ఊరడిస్తుందో, ఏ ప్రేమ ఆకాంక్షించే వారందరకూ సహాయకారిగా ఉంటుందో, అటువంటి ఆధ్యాత్మిక చేతనను మనం పొందుదాం. అటువంటి మానసిక సాన్నిధ్యాన్ని, ఆనందాన్ని అనుభవించండి. ఇక మీకు దుఃఖం ఉండనే ఉండదు.

CWM 2:114-15 *అనువాదం: కె. ఆర్.యల్. నరసింహారావ (9848848291)*

ప్రతీ విషయంలో ప్రావీణ్యత పొందే కళ

ఇరవై లేదా ఇరవై ఒక్క సంవత్సరాల వయస్సు వరకు నేను చాలా తక్కువగా మాట్లాడేదానిని. ఎప్పుడూ కూడా ఒక ప్రసంగంలా మాట్లాడలేదు. నేను చర్చలలో పాల్గొనేదానిని కాదు. నేను వింటూ ఉండేదానిని అయితే చాలా తక్కువగా మాట్లాడటం జరిగేది. అప్పుడు అబ్దుల్ బహా (బహాయి) తో పరిచయం కలిగింది. అప్పు డు వారు పారిస్‌లో ఉండేవారు. మా మధ్య ఒక విధమైన సాన్నిహిత్యం ఏర్పడింది. నాకు ఆసక్తి ఏర్పడటం వలన వారి సత్సంగాలకు హాజరవుతూ ఉండేదానిని. ఒక రోజు నేను వారి గదిలో ఉండగా ఆయన, "నాకు ఆరోగ్యం సరిగా లేదు, నేను మాట్లాడలేను. నీవు వెళ్ళి నా తరఫున మాట్లాడు" అన్నారు. "నేనా! నేను మాట్లాడను' అన్నాను. "నువ్వు అక్కడకు వెళ్ళు. ప్రశాంతంగా కూర్చుని దృష్టిని కేంద్రీకరించు. నువ్వు ఏమి మాట్లాడాలో నీకే తెలుస్తుంది. నువ్వు వెళ్ళి చెప్పినట్లు చెయ్యి, నీవే గమనిస్తావు" అని పలికారు. అప్పుడు (నవ్వుతూ) నేను వారు చెప్పినట్లే చేసాను. అక్కడ ముప్పై లేదా నలభై మంది ఉన్నారు. నేను

అక్కడకు వెళ్లి వారి మధ్యలో కూర్చున్నాను. చాలా స్థిరంగా, ప్రశాంతంగా కూర్చున్నాను. నేను అలా కూర్చుండగానే, ఎటువంటి ఆలోచనా లేకుండా, ఏమీ లేకుండా అకస్మాత్తుగా నేను మాట్లాడటం ప్రారంభించాను. వారితో నేను అరగంట సేపు మాట్లాడాను. (వారికి ఏమి చెప్పానో కూడా నాకు తెలియదు) సంభాషణ పూర్తయిన వెంటనే అక్కడున్న ప్రతీ ఒక్కరూ చాలా సంతోషించారు. నేను అబ్దుల్ బహా దగ్గరకు వెళ్లినప్పుడు "నువ్వు చాలా బాగా మాట్లాడావు" అన్నారు. "అది నేను కాదని'; సమాధాన మిచ్చాను. ఆ రోజు నుండి (వారి నుండి నేను ఆ ప్రావీణ్యతను పొందాను, మీకు అర్థవయ్యి్యంది కదా!) నేను ఆ విధంగా ప్రశాంతంగా కూర్చునేదానిని, ప్రతీ విషయం తెలియవచ్చేది. ప్రత్యేకించి 'నేను' అనే భావన నశించాలి, ప్రతీ విషయంలో అదే అద్భుత కళ, ప్రతీ విషయంలో, మీరు ఏమి చేస్తున్నా: చిత్రకళ, (నేను చిత్రలేఖనం, శిల్పకళ, వాస్తుకళ నేర్చుకున్నాను. సంగీతం కూడా తెలుసు.) ప్రతీ విషయంలో దేనికోసమైనా 'నేను' అనే భావనను తొలగించ గలిగితే... ఆ విషయంలో పరిజ్ఞానం (శిల్పకళ, చిత్రకళ మొదలైనవి)... అవి ప్రాణులే అయి ఉండవలసిన అవసరం లేదు, వాటి చైతన్యం ద్వారా పనిచేస్తుంది.

అలాగే, భాష విషయంలో కూడా అదే విధంగా జరుగుతుందని నేను అనుకుంటున్నాను. ప్రతీ ఒక్కరూ మరియొకదానితో ఆ విధంగా మమేకమవ్వాలి లేదా ఆ మరియొకదాని సహాయంతో ఇంకా ఉన్నతమైన స్థితికి, మూలానికి చేరాలి. అప్పుడు ఇంకా, ఇంకా సాత్త్వికత ఏర్పడుతుంది. జడమైన సాత్త్వికత కాదు; ఉత్తేజపూరితమైన సాత్త్వికత, గ్రహణశీలత ఆ విధంగా, శ్రద్ధ ద్వారా 'అది' ప్రవేశిస్తుంది మరియు వ్యక్తమౌతుంది. ఫలితాలు మీరే గమనించవచ్చు. నేను చెప్పినట్లు, మనకు తెలిసిన దానితోనే మనము పరిమితమై ఉన్నాము. అయితే మనము ఇంకా 'ప్రత్యేక వ్యక్తి' గా ఉండటమే దానికి కారణమై ఉండొచ్చు. మనము సంపూర్ణంగా, సరళంగా ఉన్నట్లయితే అప్పుడు వేరే విధంగా ఉంటుంది. మనుష్యులు వారికి అర్థం కాని భాషలో మాట్లాడేటటువంటి సంఘటనలు ఎన్నో ఉన్నాయి. అందువలన...

ప్రతీ దానితో పాటు, చైతన్యానికి సంబంధించి అత్యంత కీలకమైన రహస్యం... చైతన్యం... అపరిమితమైన చైతన్యంగా మారడమే. అప్పుడు దీనిని (వాహ

కాన్ని క్రియాశీలంగా అది తీర్చిదిద్దుతుంది. తరువాత, క్రమేణా — రూపాంతరీకరణ పూర్తయిన పిమ్మట, దాని సంపూర్ణ ప్రభావంతో చైతన్యం సమ్మిళితమైపోవచ్చు. కానీ ఇప్పుడు అది సమర్పణ, ఆత్మార్పణ మాత్రమే. చైతన్యం వినియోగించుకునేందుకు ఉత్సాహాన్ని, ఆనందాన్ని అది అందిస్తుంది. అది ఆలా ఉన్నప్పుడు, అంతా మంచిగానే జరుగుతుంది.

The Mother; Converstion with a disciple, February 18, 1967

రాజయోగం; గీత

నేను ఈ రోజు ఎవరి గురించి మాట్లాడుతున్నానో అతను నాకు తెలియదు. ఈ రోజు వరకు నాకు తెలియదు. అతనికి 18 సంవత్సరాల వయస్సు ఉంటుందని ఎవరో నాకు చెప్పారు. 18 మరియు 20 సం.ల మధ్య దైవంతో స్థిరమైన, చైతన్యవంతమైన కలయికను నేను పొందినట్లు తెలిపాను దీని నంతటినీ నేను ఒంటరిగానే సాధించాను. ఎవరి సహాయం లేకుండా, పుస్తకాల సహాయం కూడా లేదు. కొంతకాలం తరువాత వివేకానందుని రాజయోగం నాకు దొరికింది. అది చదువుతుంటే ఎవరో నాకు ఏదో వివరిస్తున్నంత అద్భుతంగా అనిపించింది. సాధారణంగా ఎన్నో సంవత్సరాలు పట్టేది నేను కొన్ని నెలలలోనే గ్రహించేందుకు అది తోడ్పడింది.

యూరప్ వచ్చిన ఒక భారతీయుడిని నేను కలిసాను. (అప్పటికి నా వయస్సు 20 లేదా 21 ఉంటుంది.) అతనే నాకు గీత గురించి తెలిపాడు. దానిని ఫ్రెంచ్ అనువాదం కూడా ఉంది. (అది సరిగా లేదని నేను చెప్పగలను.) దాని చదవమని అతను చెప్పాడు. (గీతకు ఈ అనువాదం అంత మంచిగా లేదు. కానీ ఆ సమయంలో అది ఒకటే లభించేది. ఆ రోజుల్లో ఇతర భాషలలో దేనినీ నేను అర్థం చేసుకోలేకపోయేదాన్ని. అంతే కాకుండా ఆంగ్ల అనువాదాలు కూడా మంచిగా ఉండేవి కావు. అయితే శ్రీఅరవిందులు ఇంకా ఆ పనికి పూనుకొనలేదు) సర్వాంతర్యామి అయిన భగవంతునికి, అంతర్యామి అయిన భగవంతునికి కృష్ణుడు ప్రతీకని తెలుసుకొని గీతను చదవమని అతను చెప్పాడు, "ఆ విధమైన జ్ఞానంతో దానిని చదవండి. ఆ జ్ఞానంతోనే సర్వాంతర్యామిగా, అంతర్యామిగా కృష్ణుడు దర్శన

మిస్తాడు". అదంతా ఒక నెలలోనే జరిగింది.

The Mother; Converstion with a disciple, August 25, 1954

అనువాదం: హోతా ఈశ్వరకృష్ణ (9866757576)

అల్జీరియా

శ్రీమతి, శ్రీ ధియోన్

అతడికి రెండు పేర్లు ఉండేవి. ఒకటి అరబిక్ పేరు. ఆల్జీరియాలో ఆశ్రయం తీసుకున్నప్పుడు (మరి ఎందుచేతనో తెలియదు) ఆ పేరు స్వీకరించాడు. బ్లావాట్స్కీ తో పనిచేశాక, ఈజిప్టులో ఒక గూఢ విద్యా సదస్సును స్థాపించాక, ఆల్జీరియా వెళ్లిపోయి అక్కడ 'అలా అజీచ్' (అరబిక్ మూలాలు గల ఆ పదానికి 'ప్రియతముడు' అనే అర్థం వుందిరి) అనే పేరుని స్వీకరించాడు. ఆ తరువాత తన 'విశ్వసమీక్ష' (Cosmic Review) మరియు విశ్వబృందం (Cosmic group) మొ దలైనవి స్థాపించడం మొదలెట్టాక తనని తాను మాక్స్ థియాన్ అని పిలుచుకోవడం మొదలెట్టాడు. పరమ దైవం అని, దేవదేవుడు అని ఆ పేరుకి అర్థం. ఈ రెండు పేర్లు తప్ప మరే ఇతర పేరుతోను అతణ్ణి ఎవరూ పిలువరు.

అతని భార్య ఆంగ్లేయ స్త్రీ.

బారతదేశంలో అతడు మొట్టమొదట దీక్ష పొందాడని అంటారు. (అతడికి కొంచెం సంస్కృతం కూడా తెలుసు, ఋగ్వేదం క్షుణ్ణంగా చదివాడు.) తరువాత 'విశ్వ సాంప్రదాయం' (Cosmic Tradition) అనే పేరుతో ఒక సాంప్రదాయాన్ని మొదలెట్టాడు. కబాలా కన్నా, వేదాల కన్నా ప్రాచీనమైన ఒక సాంప్రదాయం నుండి ఈ సాంప్రదాయం అతడికి వరప్రసాదంలా దొరికిందని చెప్పుకుంటాడు. (ఆ వరప్రసాదం ఎలా జరిగిందో మరి తెలియదు.) అయితే నేను చాలా విషయాలు చూశాను. (శ్రీమతి థియాన్‌కి దివ్యదృష్టి ఉండేది. ఆమెకి దర్శనాలు కలిగేవి. అబ్బ, ఆవిడ నిజంగా చాలా గొప్పది!) వాళ్ళు నాకు తెలియక ముందే నాకు తెలిసిన ఎన్నో విషయాలని బట్టి కొన్ని సంగతులు రూఢి అయ్యాయి.

కాబట్టి ఆ రెండు సాంప్రదాయాల కన్నా ప్రాచీనమైన సాంప్రదాయం ఒకటి ఉందని, సమగ్ర జ్ఞానానికి (Integral Knowledge) అది చాలా సన్నిహితంగా

వస్తుందని, వ్యక్తిగతంగా నేను నమ్ముతున్నాను. అనుభవాలలో అయితే తప్ప కుండా పోలిక వుంది. నేను ఇక్కడికి వచ్చిన తరువాత, గూఢవిద్యా నేపథ్యం బట్టి నాకు తెలిసిన కొన్ని విషయాలు శ్రీఅరబిందోకి విన్నవించుకున్నప్పుడు, అవి వైదిక సాంప్రదాయాలతో పూర్తిగా సరిపోతున్నాయని అనేవారు. ఇక కొన్ని గూఢవిద్యా విధానాల గురించి అయితే అనవీ్న పూర్తిగా తంత్రవిద్యకి సంబంధించినవి అనేవారు. కాని అప్పటికి నాకు ఏమీ తెలియదు. వేదాల గురించి గాని, తంత్రవిద్య గురించి గాని ఏమీ తెలియదు.

The Mother; Converstion with a disciple, November 4, 1958

నాకు ఎప్పుడూ భయం వెయ్యదు

థియోన్‌కి బ్రహ్మాండమైన శక్తి ఉండేది.... ఆ రోజు తుఫాను వాతావరణం నెలకొంది (అక్కడ తరచుగా తుఫానులు వచ్చేవి). ముందు గది మీద ఉన్న ఎత్తయిన మేడ మీదకి ఎక్కాడు. "ఈ సమయంలో అలా పైకి ఎక్కడం మంచిది కాదేమో," అన్నానేన్ను. అతడు నవ్వాడు "ఏం ఫరవాలేదు, నువ్వు కూడా రా," అన్నాడు. అప్పుడు నేను కూడా పైకి వెళ్ళాను. అప్పుడేవో మంత్రాలు చదివాడు. అంతలో మా వైపుగా దూసుకు వస్తున్న ఓ మెరుపు ఉన్నట్లుండి దారిమధ్యలో పక్కకి మళ్లడం స్పష్టంగా చూశాను. నువ్వు అసంభవం అనుకుంటావేమో గాని ఆ మెరుపు పక్కకి తిరిగి దూరాన ఉన్న ఓ చెట్టు మీద పడడం చూశాను. "అది చేసింది మీరేనా?" అని అడిగాను. అతను తలూపాడు.

అబ్బా! ఆ మనిషి భయంకరుడు! అతడికి భయంకరమైన శక్తి ఉండేది! బయటకి చూడడానికి మాత్రం బాగానే ఉండేవాడు.

అతని ఫొటో ఎప్పుడైనా చూశావా? లేదా? నీకు ఈ సారి చూపిస్తాను. చాలా బావుంటాడు — అరవై ఏళ్లవాడు. యాభైకి, అరవైకి మధ్య ఉంటాయేమో.

నేను అతడి దగ్గరకు మొట్టమొదటి సారి వెళ్లినప్పుడు నన్ను ఎలా స్వాగతించాడో తెలుసా?... నేను ఒంటరిగా ప్రయాణించడం అదే మొదటిసారి. మొట్టమొదటి సారి మధ్యధరా సముద్రం దాటి ప్రయాణించాను. ఆ తర్వాత ఓరాన్‌కి, త్లెమ్సెన్‌కి మధ్య సుదీర్ఘమైన రైలు ప్రయాణం. అంతవరకు అంతా సవ్యంగానే సాగింది. అక్కడికి చేరుకున్నాను. అతను స్టేషన్‌కి వచ్చాడు. అతడి కార్లో వాళ్లు

ఉండే చోటికి బయల్దేరాం. ఆ ప్రదేశం కొంచెం దూరమే. మొత్తం మీద అతడి ఎస్టేటు చేరుకున్నాం. చాలా చక్కని ఎస్టేటు అది! కొండవాలు మీద విస్తరించిన ఆ ఎస్టేటు నుండి చూస్తే మొత్తం త్లెమ్సెన్ లోయ అంతా కనిపిస్తుంది! మేము కొండ దిగువ నుండి బయల్దేరి కొన్ని విశాలమైన దారుల వెంట పైకి ఎక్కడం మొదలెట్టాం. నేను ఏమీ మాట్లాడకుండా నడుస్తున్నాను. కేవలం స్థూలదృష్టితో చూస్తే అవి చాలా మనోహమైన భౌతిక పరిసరాలు. ఎంతో హాయి కలిగించిన అనుభూతి. కొంతసేపు నడిచాక అల్లంత దూరంలో ఇల్లు కనిపించింది. అతడు ఆగి అన్నాడు, "అదుగో నా ఇల్లు." అది ఎరుపు రంగులో ఉంది! అంతా ఎర్రని రంగు పూసి వుంది! అప్పుడు అతడు ఇంకా ఇలా అన్నాడు. "బార్లీ ఇక్కడికి వచ్చినప్పుడు 'ఎందుకు నీ ఇంటికి ఎర్ర రంగు వేసుకున్నావు!' అని అడిగాడు." (బార్లీ ఒక గూఢ విద్యావేత్త. ఫ్రెంచ్ వాడు. థియోన్‌ని ఫ్రాన్స్‌కి పరిచయం చేసినవాడు. అతడు థియోన్‌కి మొదటి శిష్యుడు.) అతడి కళ్లల్లో ఒక కపటమైన జిలుగు కనిపించింది. వ్యంగ్యంగా ఇలా అన్నాడు, "అప్పుడు నేను బార్లీతో, 'ఎరుపుకి, ఆకుపచ్చకి సరిగ్గా సరిపోతుంది కనుక' అన్నాను." దాంతో ఆ పెద్దమనిషి మనస్తత్వం అర్థం కావడం మొదలయ్యింది.... మేం అలా కొండవాలు వెంట నడుస్తూ ఉంటే, అతడు ఉన్నట్లుండి వెనక్కి తిరిగి, నా ఎదుట స్థిరంగా నిలబడి అడిగాను "ఇప్పుడు నువ్వు నా దయాదాక్షిణ్యాల మీద ఆధారపడి వున్నావు. నీకు భయం వెయ్యడం లేదా?" నేను అతడి వైపు చూసి, చిరునవ్వు నవ్వి అన్నాను – "నాకు ఎప్పుడూ భయం వెయ్యదు. నా హృదయంలో దైవం ఉన్నాడు."(శ్రీమాత తన హృదయాన్ని తాకుతుంది.) అతడి ముఖం వెలవెలబోయింది.

The Mother; Converstion with a disciple, February 4, 1961

పైన్ చెట్టు కథ

ఈ పైన్ చెట్టు వృత్తాంతం కూడా త్లెమ్సెన్‌లో జరిగినదే.

ఎవరో పైన్ చెట్లు నాటాలని అనుకున్నారు. స్కాచ్ ఫర్ చెట్లు అనుకుంటా. కాని పొరపాటున నార్వే స్ప్రూస్ చెట్లు పంపారు. ఇక మంచు కురవడం మొదలుపెట్టింది. అక్కడ మునుపు ఎన్నడూ మంచు కురవలేదు తెలుసా? సహారా ఎడారి నుండి కేవలం కొద్ది కిలోమీటర్ల దూరంలో వుందా ప్రదేశం. ఎండాకాలంలో

అయితే ఎండలోను, నీడలోను కూడా సలసల కాలిపోతుంటుంది! ఒక రోజు రాత్రి శ్రీమతి థియాన్ నిద్రపోతోంది. ఒక చిన్న నోమ్ (gnome) వంటి విచిత్ర జీవి చేసిన అలికిడికి ఆమెకి తెలివి వచ్చింది. అది నార్వేకి చెందిన నోమ్. కూసు టోపితో, కూసు చెప్పులతో ఆమె పాదాల దగ్గర ప్రత్యక్షమయ్యాడు! తల నుండి పాదాల దాక మంచుతో కప్పబడి వున్నాడు. మంచు కరిగి నేలంతా తడవడం మొదలెట్టింది. అది చూసి ఆమె వాడి మీద కళ్లెర్ర జేస్తూ ఇలా అంది —

"ఏయ్! ఏం చేస్తున్నా విక్కడ? తడిసి ముద్దయ్యి వున్నావు. నా నేలంతా పాడు చేస్తున్నావు!"

"ఈ పర్వతం వద్దకి మమ్మల్ని పిలిచారు. అందుకే వచ్చాము మేము. అది చెప్పడానికి వచ్చాను," అన్నాడు వాడు.

"ఇంతకీ ఎవరు నువ్వు?"

"నేను మంచు దేవతని."

"సరే బావుంది," అంది శ్రీమతి థియాన్. "విషయం ఎంటో నేను లేచాక చూస్తాను. ఇప్పటికి నువ్విక వెళ్లొచ్చు. నా గదంతా పాడు చేస్తున్నావు."

అప్పుడా చిట్టి నోమ్ వెళ్లిపోయాడు. కిటికీ వద్దకు వెళ్లి బయటికి చూస్తే చుట్టూ కొండలు హిమావృతమై ఉన్నాయి!

అదే మొదటిసారి. అక్కడ వాళ్లు ఏళ్ళుగా ఉంటున్నారు. కాని ఎప్పుడూ మంచు కురవలేదు. అప్పటి నుండి ప్రతీ శీతాకాలం కొండ వాలు మీద మంచు కురవడం జరుగుతోంది.

కాబట్టి మనుషులు గూఢచైతన్యంలో ఉన్నప్పుడు ఏదైనా సంభవమే — అలాంటి వాతావరణంలో ఏదైనా, ఏదైనా సాధ్యమే.

మన సామాన్య యూరోపియన్ దృక్పథంతో చూసినప్పుడు అసంభవం అనిపించేది అంతా... సంభవమే.

The Mother; Converstion with a disciple, February 4, 1961

పన్నెండు శరీరాలు — అమలిన శ్వేతకాంతి

శ్రీ మరియు శ్రీమతి థియాన్‌లు ఇది కూడా అంటూ ఉండేవారు. వాళ్లు ఎప్పుడూ 'సూపర్ మైండ్' (Supermind, అతిమనస్సు) గురించి మాట్లాడ

లేదు కాని వేదాల్లో చెప్పిందే వాళ్లూ చెప్పారు. సత్యం భూమి మీద అవతరించి నవ్యప్రపంచాన్ని సృజించాలని అన్నారు. బైబిలు ప్రవచనం నుండి ఒక పాత వాక్యాన్ని తీసుకున్నారు కూడా 'నవ్య దివి, నవ్య భువి.' వేదాలు చెప్పింది కూడా అదే. శ్రీమతి థియాన్‌కి ఆ అనుభవం ఉండేది. అది ఎలా సాధ్యమో ఆ విషయం గురించి నాకొక సూచన ఇచ్చింది అంతే. (అయితే నాకా విషయం ఆమె వివరంగా బోధించలేదు). ఆమె తన శరీరంలో నుండి బయటికి వెళ్లి ప్రాణప్రపంచం గురించిన అనుభూతి పొందేది. (మనకి శోధించే ఓపిక ఉండాలే గాని ఆ మధ్యన ఎన్నో మధ్యంతర దశలు కూడా ఉన్నాయి). ప్రాణతలం తరువాత మనోతలం వస్తుంది. ప్రాణశరీరాన్ని వదిలి (దాన్ని చూడొచ్చు కూడా) మనోప్రపంచంలోకి ప్రవేశించాలి. ఆ తరువాత మనోశరీరాన్ని వదిలి మరో తలంలోకి... వాటిని వేరే పరిభాషతో పిలిచేవారు. వేరే వర్గీకరణ ఉండేది. కాని అనుభూతి ఒక్కటే ఆ విధంగా ఆమె వరుసగా పన్నెండు శరీరాలని ఒకదాని తరువాత ఒకటిగా వదిలి వెళ్లగలిగేది. ఆమె చాలా పరిపక్వత గల మనిషి. గొప్ప ఆత్మవ్యక్తీకరణ, ఆంతరిక వ్యవస్థీకరణ గలది. ఒక శరీరాన్ని వదిలి మరో తలానికి చెందిన చైతన్యంలోకి ప్రవేశించ గలిగేది. అక్కడ ఉన్న విషయాలని అన్నీ అనుభూతి చెందేది. అలా వరుసగా పన్నెండు సార్లు.

నేను కూడా అదెలా చెయ్యాలో నేర్చుకున్నాను. ఎంతో కౌశలాన్ని సంపాదించాను! ఏ తలంలోనైనా ఆగి, అక్కడ పని చెయ్యవల్సినది చేసి, అక్కడ స్వేచ్ఛగా సంచరించి, చూసి, పరిశీలించి, చూసినదాన్ని మౌఖికంగా ప్రకటించేదాన్ని. ఆ క్రమంలో చరమ దశకే థియాన్ 'పథెటిస్మ్' అని పేరు పెట్టాడు. అది వికారమైన పేరే గాని, అర్థవంతమైన పేరు. దాని అర్థం చూచాయిగా 'నిరాకారం' అని వస్తుంది. అతడు కొన్ని సార్లు యూదు మతానికి చెందిన పరిభాషని వాడేవాడు. ఆ పరిభాష ప్రకారం పరమాత్మని 'నిరాకారుడు' అని పిలిచేవాడు. (ఆ చరమ దశ నుండి నిరాకారం లోకి ప్రవేశించినప్పుడు ఇక వదిలి వెళ్లడానికి ఏ శరీరమూ ఉండదు. అది రూపాలకి అతీతమైన స్థితి, భావ రూపాలకి కూడా అతీతమైనది.) ఆ తలంలో (నిరాకారానికి ముందు వచ్చే ఆఖరు తలం) సంపూర్ణమైన ఏకత్వం అనుభవం అవుతుంది — ఆ ఏకత్వపు సారంలో ప్రేమ అనుభవం అవుతుంది; ఆ 'తత్' యొక్క మరింత సాంద్రమైన అభివ్యక్తీకరణే ప్రేమ. తత్ అంటే సంపూర్ణ

ఏకత్వపు భావన, — ఏకత్వం, అనన్యత — దిగువ ప్రపంచాలలో ఉండే రూపాలేవీ అక్కడ ఉండవు. అది తేజం!... అమలిన శ్వేత కాంతి. అయితే అందులో బంగరు గులాబి వన్నె కూడా కనిపిస్తుంది (పదాలు కరుకైనవి సుమా). ఆ కాంతి, ఆ అనుభవం నిజంగా అత్యద్భుతమైనవి. మాటలకి అతీతమైనవి.

Novembber 7, 1961

అతిమానస రూప, మౌలిక నమూనా

సరే, ఒకసారి నేనక్కడ ఉన్నాను, (ఈ పరిధిని దాటి ఆవలకు పోకూడదని, పోతే అక్కడి నుండి తిరిగి రాలేనని థియోను నన్నెప్పుడూ హెచ్చరించేవాడు) కానీ, అక్కడికి చేరుకున్నాను, ఆవలకు దాటాలనే కోరికతో — అది అనూహ్యామైన, ఆశ్చర్యకరమైన విధంగా జరిగింది — నాకుగా నేను 'ప్రధాన తత్వం', మానవాకృతి మౌలిక సూత్రం సన్నిధిలో వున్నాను. మనిషిని మనం మామూలుగా చూడటానికి అలవాటు పడిన విధంగా అది లేదు, కానీ అది ఒక నిటారుగా నిలుచున్న ఆకారం, దాదాపుగా సాకార, నిరాకారాల అంచుల మధ్య ఒక ఆధారభూతమైన ప్రమాణంగా నుండింది. అప్పటి వరకు దానిని గురించి ఎవరూ నా వద్ద ప్రస్తావించ లేదు. మేడమ్ థియోను సైతం దానిని ఎప్పుడూ చూడ లేదు — ఎవరూ, ఎప్పుడూ దానిని దర్శించలేదు. కానీ నేను మాత్రం ఏదో ఒక రహస్యాన్ని కనుగొన బోతున్నటువంటి అనుభూతికి లోనయ్యాను.

తరువాత నేను శ్రీఅరవిందులను కలుసుకొని దానిని గురించి ప్రస్తావించినప్పుడు వారు అన్నారు, "అది తప్పక అతిమానస ప్రధాన తత్వపు నమూనా", అని. అటు పిమ్మట అనేక మార్లు నేను దానిని చూచాను. వారన్నది సత్యమేనని రుజువయింది.

కానీ సహజంగానే, నీ కర్థమవుతుందా, ఒక్కసారి సరిహద్దు దాటినట్లయితే, అటు పైన 'ఆరోహణ' గాని 'అవరోహణ' గాని ఉండవు. ప్రారంభంలోనే, పృథ్వీ చేతనను వదిలి ఉన్నతతర మానససీమలోకి ఎదుగుతున్న సమయంలో మాత్రమే పైకి ఎగుర్తున్నటు వంటి అనుభూతి ఉంటుంది. కానీ ఒకసారి ఆ పరిధిని అధిగమించితే ఎగురుతున్నటు వంటి అనుభూతి ఉండదు. దాని బదులు ఒక విధమైన అంతర్గత పరివర్తన కలుగుతున్న భావన ఏర్పడుతుంది.

ఇక అక్కడి నుండి నేను తిరిగి దిగిరావడం ప్రారంభించాను. నా శరీరాల లోకి, ఒకదాని తరువాత ఒకదాని లోకి, పునః ప్రవేశించాను. పునః ప్రవేశిస్తున్నటు వంటి వాస్తవానుభూతి కలిగింది. అది వాస్తవమైన రాపిడిని కలుగజేస్తుంది.

ఆ ఉన్నతోన్నతమైన ఎత్తుకు చేరినపుడు శరీరం ఒక అపస్మారక స్థితికి చేరు కొంటుంది.

నేనీ ప్రయోగాన్ని 1904 లో చేసా ననుకుంటాను. కాబట్టి, ఇక్కడికి చేరి నప్పుడు అదంతా పూర్తిగా అదివరకే సాధించబడినదిగా, అదంతా బాగా తెలిసి వున్న పరగణాగా అయ్యింది. దివ్యమానసాన్ని కనుగొనే ప్రశ్న తలెత్తినప్పుడు అ ది నాకు అలవాటైన అనుభవాన్ని పునః ప్రారంభించడంగానే ఉండింది. ఒకదాని తర్వాత మరొకటిగా అమూర్తస్థితుల నుండి బయటపడుతూ, సంకల్పించి చేయ డం తిరిగి నేర్చుకొన్నాను. అది బుద్ధిపూర్వకంగా సాగిన ప్రక్రియ.

The Mother: Conversation with a disciple, November 7, 1961

నిశ్చేతన లోనికి, అంతర్యామి భగవంతుని దగ్గరకు అవరోహణ

అది మొదటిసారి కాదు. నేను రెండవ మారు ట్లిమ్‌సెన్‌లో థియోనుతో పనిచేస్తున్నప్పుడు, నేను సంపూర్ణమైన, ఎలాంటి వ్యక్తిగత ప్రత్యేకత లేనటువంటి — అనగా సర్వ సాధారణమైన — నిశ్చేతన లోనికి దిగాను. (నన్ను ప్రాణ మహామంత్రాన్ని కనుగొనమని అతడు కోరిన సమయం అది). అక్కడ అకస్మా త్తుగా నన్ను నేను ఒక భూగృహం లేక గుహ లాంటి దాని ముందున్నట్టుగా కనుగొన్నాను, (అయితే అది ‘అలాంటి’ దేదో మాత్రమే). అది తెరుచుకోగానే ఇంద్రధనుస్సు లాంటి రంగు రంగుల కాంతు లీనుతున్న తన తల క్రింద చేతిని పెట్టుకొని అర్థశయనుడై, గాఢ నిద్రలో మునగి ఉన్న దివ్యపురుషుడిని చూసాను. అతన్ని అలముకొని వున్న కాంతి ఇంద్రధనుస్సు రంగు అవుతుండింది. నేను ఏమి చూస్తున్నానో దానిని థియోనుగారికి తెలియచేసినప్పుడు, “అది నిశ్చేతన లోతుల్లో వున్న అంతర్యామి దైవం” తన కాంతి ప్రసరణల ద్వారా నిశ్చేతనను దివ్యచేతనలోనిక మేల్కొల్పుతున్నాడని అన్నాడు.

కానీ, అప్పుడే, ఒక విధంగా చెప్పుకోదగిన విశేషం జరిగింది. నేనతడి వంక

చూడగానే అతడు మేల్కొని కళ్ళు తెరిచాడు. అది చేతనాపూర్వక జాగ్రదావస్థ చర్యను వ్యక్తపరచడంలా ఉండింది.

నాకు నిశ్చేతన లోకి అవరోహించిన అనుభవం అనేక మార్లు కలిగింది. (నీకు జ్ఞాపకముందా, అది జరిగిన ఒక రోజున నీ వక్కడ ఉన్నావు — అది దివ్య ప్రేమకు సంబంధించిన విషయం) అసత్తు అట్టడుగు భాగానికి దిగివచ్చి అక్కడ దివ్యచేతనను, దైవసాన్నిధ్యాన్ని ఏదో ఒక రూపంలో కనుగొన్న అనుభవం అది. అది అతి తరచుగా జరుగుతుండేది.

The Mother: Ccovnerstion with a disciple, November 7, 1961

ప్రాణికం ద్వారా ఒక మార్గాన్ని ఏర్పరచడం

ఈ విషయాలు అత్యాసక్తికరంగా నుంటాయి. నేను భువి పైకి ఏ కార్యనిర్వహణార్థం విచ్చేసానో దానిలో అవి భాగం కావాలి. ఎందుకనగా థియోను మహాశయుణ్ణి కలుసుకొనక పూర్వమే, ఏదీ తెలుసుకొనక పూర్వమే, రాత్రుళ్ళు నాకు అనుభవాలు కలిగేవి — శరీరాలను వదలి వెళ్తున్న మనుషులకు సంబంధించిన కొన్ని రకాల కార్యక్రమాలను పర్యవేక్షిస్తున్నటువంటి అనుభవాలు అవి — ఆ ప్రక్రియను గురించి పూర్తి అవగాహన కలిగిన స్థితిలో, నేనేమి చేస్తున్నానో నాకు తెలిసేది కాదు, తెలుసుకొనే ప్రయత్నం కూడా నేను చేయలేదు. అయినప్పటికి చేయవలసిందేమిటో నాకు తెలిసేది. అది చేసేదాన్ని. అప్పుడు నాకు షుమారు ఇరవై ఏళ్ళుండవచ్చు.

నాకు థియోను బోధనలతో పరిచయం ఏర్పడిన వెంటనే (అతడిని వ్యక్తిగతంగా కలుసుకోక మునుపే) ఇతః పూర్వం నేను చదవని, తెలియని ఎన్నో విషయాలను గురించి నేను ఒక పద్ధతి ప్రకారం పనిచేయడం ప్రారంభించాను. ప్రతి రాత్రి, అదే సమయంలో, పూర్తిగా ఇహలోక సంబంధమైన వాతావరణానికి మానసిక సంబంధమైన వాతావరణానికి మధ్య ప్రాణికం ద్వారా సాగే టప్పుడు రక్షణగా నుండే విధంగా ఒక మార్గాన్ని నిర్మించడానికి కృషి సల్పాను. (ఎవరికైతే ఎరుక ఉన్నప్పటికీ దాయడానికి తగినంత తెలివితేటలు లేనివారికి అది కష్టసాధ్యమైన మార్గం — అనుమానాస్పదమైనది). ఆ మార్గాన్ని తయారుచేస్తూ (బహుశా అది 1903 లేదా 1904 ప్రాంతం, కచ్చితంగా జ్ఞాపకము లేదు)

నెలల తరబడి గడిపాను. రకరకాల అసాధారణ సంఘటనలు ఆ కాలంలో సంభ వించాయి — అత్యంత అసాధారణమైనవి. వాటిని గురించి పెద్ద పెద్ద కథలను చెప్పగలను....

అప్పుడు, నేను ట్లమ్‌సెన్‌కు వళ్ళినప్పుడు, నేను మేడమ్ థియోన్‌కు వాటిని గురించి చెప్పాను. "అవును. నీవు ఏ కార్యార్థమై ఈ భువి పైకి విచ్చేసావో అం దులో భాగం అవి. ఏమాత్రమైనా జాగృతమైన మానసిక అస్తిత్వం గల యెవరు నీ కాంతిని చూడగలుగుతారో వారు వారి మరణకాలమందు ఆ దివ్యకాంతి దిశగా తరలి వస్తారు — వారెక్కడనైనా మరణించనీ — మరణావస్థను దాటడానికి వారికి నీవు సహాయపడ్తావు." ఈ పని స్థిరంగా కొనసాగుతుంది. నిరంతరం. మనుషులు వారి శరీరాలను త్యజించిన తదుపరి ఏమి జరుగుతుందనే విషయాలను గురించి నాకు గణనీయమైన అనుభవాలు కలిగాయి. ఎన్నో రకాల అనుభవాలు, ఎన్నో రకాల దృష్టాంతాలు — అది చాలా ఆసక్తిదాయకంగా నుండింది.

The Mother: Conversation with a disciple, May 17, 1969

ఎరుక గల సమాధి స్థితి

కానీ నాకు స్వయంగా అది పారవశ్యక స్థితిలో సిద్ధించ లేదు, శ్రీఅరవిందు లకు కూడా — మా ఇద్దరిలో ఎవరికీ, ఎప్పుడూ పారవశ్య స్థితి కలుగలేదు! ఎ లాంటి పారవశ్య స్థితి అనగా శరీరంతో సంబంధం కోల్పోయే స్థితి అని అర్థం. వారు ఎప్పుడూ అదే చెప్పేవారు. మేము కలిసినప్పుడు నేను మొట్టమొదట వారికి చెప్పే విషయాలలో ఒకటి ఏమిటనగా, "సరే, ప్రతివారు పారవశ్య స్థితి, సమాధి స్థితి లాంటి వాటిని గురించి మాట్లాడుతారు, కానీ నా కెప్పుడూ అవి సిద్ధిం చ లేదు! నేనెప్పుడూ చైతన్యాన్ని కోల్పోలేదు". వారి సమాధానం, "ఆహా, నాకూ సరిగ్గా అలాగే జరుగుతుంది!"

అది పరిణామ స్థాయిపై ఆధారపడి ఉంటుందని థియోను చెప్పేవారు. "ఒక రు పారవశ్య స్థితిలోకి ఎప్పుడు చేరుకుంటారంటే, కొన్ని సంబంధాలు తప్పి పోయినప్పుడు మాత్రమే", వారు మనుషులను ఏ విధంగా పరిగణించేవారు. "ఒక వేళ నీకు వృద్ధి చెందనటువంటి మధ్యంతర దశ కలిగినట్లయితే, నీకు ఎరు క లేనటువంటి దశ, ఎందుకనగా అది వ్యక్తిగతమైన ప్రత్యేకత లేనిది కాబట్టి, దాని

ని దాటినప్పుడు నీవు సమాధి స్థితిలో నుంటావు". సమాధి స్థితి వ్యక్తిగతమైన ప్రత్యేకత లేని స్థితికి సంకేతం — చైతన్యం జాగృతం కాకపోవడంతో శరీరం సమాధిస్థితి లోకి జారుకుంటుంది.

The Mother: Conversation with a disciple, November 7, 1961

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి (040 24240669)

రూపపు చేతన

దహనకాండ జరిపించే తొందరలో కొన్ని సార్లు మృతులను సజీవంగా దహనం చేయటం జరుగుతుంది. వాళ్ళు కొంత సేపు నిరీక్షించాలి.

ఎందుకంటే రూపానికి ఒక చేతన ఉంటుంది, రూపానికి ఒక ప్రాణం ఉంటుంది. కణాలు ధరించిన రూపంలో ఒక చేతన ఉంటుంది. అది బయటకు రావటానికి ఏడు రోజులు పడతుంది. అందుకనే దహనక్రియ జరిపేటపుడు ఒక్కొక్కసారి శరీరం అకస్మాత్తుగా కదులుతుంది. జనులు అవి యాంత్రికమయిన కదలికలు అంటారు. నాకు తెలుసు అవి కాదని.

రూపచేతన ఉంటుందని నాకు తెలుసు. ఎందుకంటె నేను స్వయంగా, అనుభవపూర్వకంగా దాని నుండి బయట పడ్డాను కనుక. ఒకసారి చాలా కాలం క్రితం నేను ప్రాణరహిత స్థితిలో ఉన్నాను. కొంత సేపయిన తర్వాత, యింకా అదే స్థితిలో ఉండగా శరీరం తిరిగి సజీవం కావటం ప్రారంభించింది. అంటే మాట్లాడటం, కదలటం మొదలు పెట్టింది. (నాకు ఈ శిక్షణ నిచ్చింది థియోన్) శరీరం పైకి లేచి నడవటం, కదలటం చేసింది కానీ అప్పటికే అందులోంచి అన్నీ బయటకు వెళ్ళిపోయాయి.

అన్నీ బయటకు వెళ్ళగానే సహజంగా శరీరం చల్లబడిపోతుంది, కానీ శరీర చేతన కొంత శక్తిని చుట్టూ ఉన్న గాలి నుండి తీసుకో గలుగుతుంది దాని నుండో దేని నుండో. ఆ స్థితిలో నేను మాట్లాడాను. నేను చక్కగా మాట్లాడాను. అంతే కాకుండా వేరే చోట చూస్తున్నదంతా చెప్పగలిగాను.

అందుకే నాకు మనుషులను దహనం చేయటం అంతగా నచ్చదు.

ఇక్కడ అలా చేస్తారు ఎందుకంటే (జనులు భయంకరమైన వ్యాధులతో మరణించినప్పుడు పారిశుద్ధ్యత కోసం) భారతదేశంలో ముఖ్యంగా కోరికలు,

ఆవేశం నుండి వచ్చే చిన్న చిన్న భూతాలు గాలిలో వ్యాపించి దెయ్యాలు మొదలయినవి ఏర్పడతాయని భయంతో అలా చేస్తారు. అన్ని కోరికలూ, అనుబంధాలు ముక్కలు ముక్కలుగా తమ తమ మార్గంలో విడివడి చుట్టూ వున్న ఆవరణలో శక్తిని పుంజుకొని ఎవరినైనా పట్టుకొని పీడించటం మొదలు పెడ తాయి. తమ కోరికలు తీర్చుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తాయి.

ఈ ప్రపంచం, భూవాతావరణ మంతా ఎంతో కల్మషాలతో నిండి ఉంది.

The Mother: Conversation with a disciple, May 28, 1960

ప్రాణతంత్రి తెగిన తరువాత జీవితం

నే నొకసారి త్లెమ్‌సెన్‌లో థియోన్ దగ్గర ఉన్నప్పుడు (ఇలా రెండు సార్లు జరిగింది. కాని రెండో సారి గురించి కచ్చితంగా చెప్పలేను, నేనప్పుడు ఒంటరిని.) నా శరీరం ప్రాణరహిత స్థితిలో ఉంది. నేను చేతనాయుత సమాధిలో ఉన్నాను. అది చాలా విచిత్రమయిన అచేతన స్థితి. నా శరీరం మాట్లాడ గలుగుతుంది. కాని చాలా మంద్ర స్వరంలో. నా కది ఎలా చేయాలో థియోన్ నేర్పించాడు. ఇది ఎలా జరుగుతుందంటే రూపచేతన యింకా పనిచేస్తూ ఉండటం వలన ఇది శరీరాన్ని వదలటానికి ఏడు రోజులు పడుతుంది. ఇది శరీరాన్ని కదపగలిగేటట్లు శిక్షణ ఇవ్వవచ్చు. ఆత్మ ఉండదు గానీ రూపంలోని ప్రాణశక్తి అది కదిలేటట్టు చేయ గలుగుతుంది (లేదా మాట్లాడేటట్లు చేస్తుంది, కానీ ఈ స్థితి ప్రమాదరహితం కాదు. దీనికి ఋజు వేమిటంటే నేను సమాధిస్థితిలో పని చేస్తుండగా ఏదో కారణం వలన, నాకు సరిగా గుర్తు లేదు గానీ, నేననుకోవటం నన్ను జాగ్రత్తగా చూడవలసిన థి యోన్ నిర్లక్ష్యం వలన — ఆ ప్రాణతంత్రి,. దాని నేమనాలో తెలియదు. దుర్బుద్ధి తో తెగగొట్టబడింది. దాని వలన సంబంధం తెగిపోయింది. నేను తిరిగి రావలసిన సమయం వచ్చినప్పుడు నేను నా శరీరం లోకి ప్రవేశించ లేకపోయాను. కానీ నేనతనిని హెచ్చరించ గలిగాను. 'ప్రాణతంత్రి తెగిపోయింది' అని. అప్పుడతను తన శక్తినీ, జ్ఞానాన్నీ ఉపయోగించి నేను వెనుకకు శరీరంలోకి రావటానికి సా యం చేసాడు. అది ఏ మాత్రం ఒక తమాషా కాదు. చాలా కష్టతరం. అప్పుడే నాకు రెండు విభిన్నమయి స్థితులలో ఉండే అనుభవం కలిగింది. ఎందుకంటే బ యటకు వెళ్ళిపోయిన. సూక్ష్మ దేహాంశాలకు శరీరం యొక్క ఆధారం లేదు. అను

బంధం తెగిపోయింది. అప్పుడు నాకు తెలిసింది. నేనొక ప్రత్యేకమయిన స్థితిలో ఉన్నానని. నేను ప్రాణశక్తి అంతటితో సంపూర్ణ చేతనతో పని చేస్తున్నాను. నా పరిసరాల నియంత్రణలో ఉండటమే కాక అక్కడ ఏం జరిగిందంటే — అదొక విధమయిన చైతన్యం తలక్రిందులు కావటం వంటిది. మీరు మరొక ప్రపంచానికి చెందటం ప్రారంభిస్తారు. దానిని మీరు చాలా స్పష్టంగా అనుభూతి చెందుతారు. ధియోన్ వెంటనే నన్ను ఏకాగ్రం కావాలని చెప్పాడు. (నా కిదంతా చాలా ఆశ్చ ర్యకరంగా ఉంది. శ్రీమాత నవ్వుతూ — నేను ప్రయోగాలు చేస్తూ అటూ యి టూ తిరగటానికి సంసిద్ధ మవుతున్నాను. కానీ నేను అతని వలన మరణిస్తానని చాలా భయపడ్డాడు.) నన్ను కేంద్రీకరించమని ప్రాధేయపడ్డాడు — అప్పుడు నేను శరీరంపై కేంద్రీకరించాను.

నేను తిరిగి శరీరంలోకి ప్రవేశించినపుడు చాలా భయంకరంగా — భయం కరంగా, బాధగా అనిపించింది. చాలా తీవ్రమైన నొప్పి — ఏదో నరకంలోకి దిగి పోతున్నట్లుగా.

The Mother: Conversation with a disciple, August 5, 1961

నలుగురు అసురులు — జీవన మంత్రాన్ని కలుసుకోవడం

నేను నలుగురు అసురులను కలిసాను. అది నేను ఎంచుకోలేదు. పరమాత్మ నిర్ణయం. మొదటి అసురుడు మతాలు సైతాను అని పిలిచే చేతనాసురుడు (సా తాన్) మార్పు చెంది యింకా పని చేస్తూనే ఉన్నాడు. రెండవవాడు 'బాధాసు రుడు' — పరమాత్మలో కలిసిపోయాడు. మూడవవాడు మరణాసురుడు (అత డే ధియోన్) నాలుగవవాడు ప్రపంచాసురుడు — అసత్యానికి ప్రభువు 'ఆర్'. ఈ అసురుడి విభూతే, హిందువులు పిలిచే విధంగా ధియోన్ మృత్యుప్రభువు యొ క్క విభూతి.

అదొక అద్భుతమైన కథ, నిజమైన ప్రబంధం. ఒక రోజు వస్తుంది అది చెప్ప డానికి — ఏ రాక్షసులు లేని రోజు. ఆ రోజు ఆ కథ చెప్పవచ్చు.

ఏది ఏమైనప్పటికీ ధియోన్ వలననే నేను 'జీవన మంత్రాన్ని' కనుగొన్నా ను. జీవితాన్ని ప్రసాదించే మంత్రం. అతను ఆ మంత్రాన్ని నా నుండి తీసుకో వాలనుకున్నాడు. ఆ మంత్రాన్ని కైవసం చేసుకోవా లనుకున్నాడు. కానీ అది చా

లా విపత్కారం. అది ప్రాణాన్ని యిచ్చే మంత్రం (ఎవరినైనా పునరుజ్జీవింప చేసే మంత్రం. అది ఆ మంత్రశక్తి యొక్క ఒక చిన్న అంశం మాత్రమే!) ఆ మంత్రం ఒక ప్రత్యేకమయిన ప్రదేశంలో భద్రపరచబడి, ముద్రవేసి మూయబడి ఉంది. దానిపై సంస్కృతంలో నా పేరు వ్రాయబడి ఉంది. నాకా సమయంలో సంస్కృతం తెలియదు. కానీ థియోన్‌కు తెలుసు. అతను నన్నక్కడకు తీసుకువెళ్ళాడు. ఏదో ఒక డిజైన్‌లా ఉంది. సంస్కృతంలా ఉంది. (అది సంస్కృత అక్షరాలని నేను గుర్తించాను) అని. చూసినవి చూసినట్టుగా చెప్పమన్నాడు. నేను అలానే చేసాను. అది సంస్కృతంలో నా పేరు 'మిర్రా'. ఆ మంత్రం నా కోసమే ఉంచబడింది. కేవలం నేను మాత్రమే దానిని తెరవగలను. థియోన్ 'అది తెరిచి అందులో ఏముందే చెప్పు' మన్నాడు.

(ఇదంతా నేనొక భావాతీత స్థితిలో ఉండగా జరిగింది.) ఇంతలో వెంటనే నాకు స్ఫురణ వచ్చింది. నేను సమాధానం చెప్పాను 'చెప్పను' అని. నేను పైకి చదవలేదు.

నేను శ్రీఅరవిందుల వారితో ఉన్నప్పుడు ఈ మంత్రం మళ్ళీ దొరికింది. అప్పుడు దానిని శ్రీఅరవిందలకు యిచ్చేసాను.

The Mother: Conversation with a disciple, November 5, 1961

అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాద్ (9704198298)

జపాన్

పుష్పాలు, కూరగాయలు

ఎల్లప్పుడు ఉదయమే వాటిని అమర్చుతాను (ఆ పని కనీసం ముప్పావు గంట పడుతుంది. విభిన్న వాజుల్లో వంద కంటే ఎక్కువ పూవుల నమర్చవలసుంటుంది, ప్రతి మనిషికి ఒక ప్రత్యేక రకమయిన పూవు నిస్తాను — అందంగా అమర్చుతాను.) వాజుల్లో కొన్ని పూవులు 'నన్ను' అంటాయి. నాకేవి అవసరమో అవే అలా అంటాయి. 'నన్ను' అని చెప్పడానికవి నన్ను పిలుస్తాయి — కాని అది క్రొత్త గాదు, ఎందుకంటే జపానులో ఉన్నప్పుడు, పెద్ద ఉద్యానవన ముండేది, అందులో కొంత భాగాన్ని సిద్ధం చేసి కూరగాయలు పెంచాను; ఆ రోజు తినవలసిన కూరగాయ

లు తీసుకురావడానికి ఉదయమే క్రిందికి, ఉద్యానవనానికి వెళ్లేదానిని, వాటిలో కొన్ని యిక్కడ, అక్కడ, అక్కడ (అక్కడ యిక్కడ చోట్లన్న సైగ) "నన్ను! నన్ను!" అనేవి. కాబట్టి నేను వెళ్ళి వాటిని సేకరించేదానిని. అవి వాస్తవంగా నన్ను పిలిచేవి, నన్ను పిలిచేవి.

అది చాలా కాలం క్రితం, పందొమ్మిది వందల... ఎప్పుడది? 1916-17 లో, అంటే అదీ... నలభై సంవత్సరాల క్రిందట. యాభై

(అమ్మ నవ్వుతూ) యాభై సంవత్సరాల క్రిందట!

కాని యిప్పుడు, ఉదయం నేనసలు ఆలోచించను, మౌనంగా ఉంటా, పూవుల దగ్గరకు సూటిగా వెళతాను, అవి 'నన్ను! నన్ను!' అంటాయి. "అద్భుతం, అదే నేను కావాలనుకున్నది" అని ఆశ్చర్యపోయేదాన్ని.

The Mother: Covnversation with a disciple, February 7, 1968

ఠాగూర్ నిర్వాణం

ఇదంతా చివరికి తన ఆకాంక్ష మీద లేక అంతకు ముందుగా దేనితో తల మునకలై వున్నారో దాని ప్రభావం క్రింద లేక ఏది తన పని కవసరమో దాని మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. ఇదెలాగంటే మిగిలిన దేనినీ పట్టించుకోకుండా, దానిని గుర్తించకుండా, అవసరమయితే దాని ద్వారా వెళ్తున్నప్పటికీ దాని పైన ధ్యాస నుంచకుండా, తానెక్కడికి వెళ్ళా లనుకుంటున్నాడో సూటిగా అక్కడికి వెళ్ళడం వంటిది. వర్గీకరించే అవసరం, సరే.... అది తర్వాత వస్తుంది, విషయాలను తాను వర్ణించాలనుకుంటేనే, కాని అవసరం లేదు.

ఇది ప్రఖ్యాతి వహించిన నిర్వాణం వంటిది — ప్రతిదాని వెనుక దానిని తెలుసుకో గలవు, ఓ చైత్యపురుష నిర్వాణం, ఓ మానసిక నిర్వాణం, ఓ ప్రాణిక నిర్వాణం కూడా ఉంటుంది. జపాన్‌లో ఠాగూర్‌తో నాకున్న అనుభవం గురించి యిప్పటికే చెప్పినట్లున్నాను. ఠాగూర్ ఎప్పుడూ చెప్తుండేవారు, ఆయన ధ్యానం గురించి, ధ్యానం జేయుడ మారంభించగానే నిర్వాణం లోనికి ప్రవేశించేవారని, ఆయనతో పాటు ధ్యానం చేయమనేవారు. ధ్యానానికి యిరువురం కలిసి కూర్చున్నాం. నేను చాలా లోతైన ఆరోహణ చేయాలని ఆశించాను. కాని ఆయన కేవలం మనసు లోనికి వెళ్ళేవారు, అక్కడ... (నేనేమి చేసేదాని నంటే, చూడండి, కలిసి ధ్యానం

చేస్తున్న వ్యక్తికి అనువుగా అతడితో ఏకీకృతం జేసుకునే దానిని — ఆ విధంగా జరుగుతున్నదేమిటో తెలుస్తుదేది.) మంచిది, ఆయన ధ్యాన మారంభించేవారు, ప్రతిదీ ఎంతో వేగంగా ఆగిపోయేది, పూర్తిగా నిశ్చలం అయేది. (ఇదాయన ఎంతో బాగా చేసేవారు). అక్కడి నుండి ఓ రకంగా వెనుకకు పడిపోవడం. అది శూన్యం. ఆయన అందులో ఎంత సేపయినా ఉండగలిగేవారు, వాస్తవంగా ఆ రీతిలో దీర్ఘ సమయం పాటుండే ఓరిమి, ఎంత సేపన్నది గుర్తు లేదు, ముప్పావు గంట లేక ఓ గంట, ఏదేమైనా ఎక్కువ సమయమనే చెప్పాలి. ఆయన అనుకోకుండా మరొక దాని లోనికి వెళ్తారేమో చూడడం కోసం సమయమంతా చురుగ్గా ఉంచుకునేదానిని, కాని అక్కడే ఉండేవారు — ఆయన ఎంతో మౌనంగా అటూయిటూ కదలకుండా అక్కడే ఉండేవారు. అప్పుడు వెనుకకు వచ్చేవారు, తిరిగి ఆయన మనసు మొదలయ్యేది. అదలా ఉండేది.

ఆయనతో నేనేమీ చెప్పలేదు.

కాని అది నిజమయిన నిర్వాణం, ఏమీ లేకపోవడం, కనీసం ఒక్క సంవేదన, ఒక్క కదలిక లేకుండా ఆలోచనలు లేకుండా ననుకోండి — ఏదీ ఉండకుండా; ఒక్క ప్రకంపనయినా లేకుండా: అదలా, నిర్వాణం అంతే. కాబట్టి ఎంతో సహజంగా మనసు వెనుక ఓ నిర్వాణ ముంటుందన్న నిర్ణయాని కొచ్చాను, ఆయన సూటిగా అక్కడికే వెళ్ళినందు వలన.

The Mother: Copnversation with a disciple, October 30, 1962

మాడమ్ డేవిడ్ నీల్, బుద్ధుడు

ఒకసారి మాడమ్ డేవిడ్ నీల్‌తో జరిగిన విషయం నాకు జ్ఞాపకం వుంది. ఇదెంతో ఆసక్తికరంగా ఉంటుంది. ఓ ఉపన్యాస మివ్వడానికామె వచ్చారు. (నాకామెతో పరిచయం లేదు. అక్కడే మొట్టమొదటిసారి కలుసుకున్నాను.) థియోసాఫికల్ సొసైటీ దగ్గరనుకుంటాను. (మరిచాను) ఆ ఉపన్యాసాని కెళ్ళాను, ఆమె మాట్లాడేటప్పుడు బుద్ధు-డిని చూశాను. ఆమె తలపై కాదు, కొంచెం ప్రక్కగా, ఆయ నుండడం స్పష్టంగా చూచాను. కాబట్టి ఉపన్యాసమయిన తర్వాత ఆమెకు పరిచయం చేసుకున్నాను. (ఆమె ఎటువంటి మనిషో తెలియదు!) ఆమెతో, “ఓహ్, మాడమ్, మీరు మాట్లాడుతున్నప్పుడు బుద్ధుడు ఉండడం చూశాను, అ

ని” చెప్పాను. ఆమె (అమిత కోపంతో) “అసంభవం! బుద్ధుడు నిర్వాణంలో ఉన్నాడు!” అన్నారు సమాధానంగా. (అమ్మ నవ్వుతూ) “ఓహ్!... మౌనంగా ఉండడం మంచిది” అనుకున్నాను.

కాని ఆమేమనుకున్నప్పటికీ, ఆయన నిజంగా అక్కడున్నారు.

The Mother: Conversation with a disciple, November 9, 1966

గౌతమ బుద్ధుడి నుండి సమాచార ప్రసారం

(సాయంకాల ధ్యానం తర్వాత 5.30 కు సమాచారాన్నందుకున్నాను) “నన్ను ధ్యానించుతున్నందు వలన ఈ సాయంకాలం నీతో మాట్లాడాలి. నీ హృదయంలో బంగారు కాంతితో ఆవరింపబడి ఉన్న ఓ వజ్రాన్ని చూశాను. అది వ్యక్తిగతం గాని ప్రేమ నేదో వ్యక్తం జేసేదన్నట్లు ఏకకాలంలో శుద్ధంగా, నును వెచ్చగా ఉన్నది. కాని ఈ నిధి నెందుకు గాఢ రక్తవర్ణపు అంచున్న నల్లని పేటికలో మూసిపెట్టి ఉంటావు? మిక్కిలి బయటి మూత కాంతి హీనమయిన గాఢ నీలివర్ణంతో చిమ్మ చీకటికి నిజమయిన కప్పుగా ఉన్నది. నీ ప్రకాశాన్ని చూపడానికి భయపడుతున్నట్లుగా కన్పిస్తున్నది. ప్రసరింపజేయడం నేర్చుకో, తుఫానుకు భయపడొద్దు: వాయువు ఒడ్డు నుండి మనల నెంతో దూరంగా తీసు కెళ్తుంది, కాని ప్రపంచ మంతటినీ చూపుతుంది. నీ కరుణాంతరంగాన్ని మి తంగా వెచ్చించుతావా? కాని ప్రేమ మూలం అనంతమయినది. అపార్థం చేసు కుంటారని భయపడుతున్నావా? దైవాన్ని అర్థం జేసుకునే సామర్థ్యమున్న మని షి నెక్కడయినా చూశావా? నీలో అనంత సత్యం తన నభివ్యక్తం జేసుకునే మాధ్యమాన్ని కనుగొంటే మిగిలిన వాటన్నింటినీ లక్ష్య పెట్టడమేమిటి? గర్భగుడి నుండి బయటి కొచ్చిన యాత్రికురాలి వంటిదానివి, సమూహం ముందు ప్రేర ణ కలిగించే స్థానంలో నిలుచుని ఉన్నావు, ఆయన అపురూప రహస్యాన్ని, ఉత్త మోత్తమ ఆవిష్కారాన్ని వెల్లడించే ముందు సంకోచిస్తున్నావు. విను, ఎందుకంటే నా బోధనను దాని ఫలితాన్ని ముందుగానే చూడగలిగినందు వలన: దాని అ పరిపూర్ణ ప్రకటనను, ఇంకా అపరిపూర్ణ గ్రహణశక్తిని చూనిన నేమ గూడా కొన్ని రోజుల పాటు సంకోచించాను. అయినప్పటికీ పృథ్వి వైపు, మానవుల వైపు తిరి గి నా సందేశాన్ని తెచ్చాను. పృథ్వి వైపు, మానవుల వైపు తిరుగు — ఇది

నీ హృదయంలో నుండి ఎల్లప్పుడూ వస్తున్న ఆజ్ఞాపన గాదా? — ఎందుకంటే ఎవరు కరుణ కోసం తపిస్తున్నారో వారి కోసం ఆశీర్వదింపబడిన సందేశమేదో అది యిదే. కనుక వజ్రాన్నేదీ ఏమీ చేయలేదు. దానిది అబేధ్యమైన నిర్మాణం, దాని నుండి మెరుపుల్లా వచ్చే మృదువయిన కిరణ ప్రకాశాలు మనుషుల హృదయాలలోని విషయా లెన్నింటినో మార్చగలవు. నీ శక్తిని సందేహించడం, భయపడడం నీ మూర్ఖత్వం గాదా? క్లుప్తంగా నక్షత్రాలు లేని రాత్రి ఆ నల్లని పేటికతో నీ బలమంతా చుట్టివేయబడింది. సంకొచిస్తున్నావు, ఓ రహస్య ప్రాంగణం మీద ఉన్నట్లు వణికిపోతున్నావు. ఎందుకంటే సృష్టి రహస్య మిప్పుడు 'శాశ్వత కారణం' కంటే ఎంతో భయంకరంగా అవగాహన కందని మార్మికతతో ఉన్నట్లు కనిపిస్తున్నది. కాని నీవు ధైర్యాన్ని తిరిగి తెచ్చుకోవాలి, లోతులలో నుండి వస్తున్న ఆజ్ఞలకు విధేయురాలివి గావాలి. నీ కిది చెప్తున్న దెవరంటే నేను, ఎందుకంటే ఒకసారి నన్నెరిగి, నన్ను నీవు ప్రేమించినట్లు నాకు తెలుసు, నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను. నీ దృష్టి ముందుకు స్పష్టంగా వచ్చి కన్పించాను, ఆ విధంగా నా మాటను ఏ విధంగానూ సందేహించకుండా ఉంటావేమోనని. ఉత్తమోత్తమ సత్యం నీ హృదయం కోసం ఏమి సంకల్పించిందో దానిని చూడ గలగడానికి నీ హృదయాన్ని గూడా నీ కళ్ళ ముందు చూపాను, ఆ విధంగా నీ ఉనికి నియమాన్ని అందులో కనిపెట్టవచ్చు. విషయమింకా ఎంతో కష్టంగా ఉన్నట్లు కన్పిస్తున్నది: ఇంతకాలం పాటు మరొక విధంగా ఎలా ఉండగల్గిందా అని నీ వెప్పుడో ఆశ్చర్యపోయే రోజొకటి వస్తుంది." — శాక్యముని

CWM 1:332-33

(1916 వ సంవత్సరం డిశెంబరు 20 న ఆమె ప్రార్థనలో, శాక్యముని నుండి సాయంకాల ధ్యానంలో అందుకున్న సుదీర్ఘ 'సమాచార ప్రసారాన్ని' అమ్మ వ్రాసి పెట్టారు (పుటలు 366-67). ఓ శిష్యుడు అతడెవరని అడిగాడు.)

బుద్ధుడికి శాక్యముని అని పేరు — 'శాక్యుల జ్ఞాని' — పుట్టుకతో బుద్ధుడే వంశానికి చెందుతాడో ఆ దానికి ఆయన తండ్రి 'మహారాజు'.

CWSA 32:607

"కుండలిని శక్తిని మేలుకొలుపుట" అనేది నా విషయంలో జరిగింది. అప్పటికి నేనింకా పారిస్ నగరంలోనే వున్నాను. నేను భారతదేశానికి రాక ముందు అది జరిగింది. ఆ విషయాన్ని గురించి వివేకానందుడు వ్రాసిన పుస్తకాలను నేను చదివాను. ఆ ప్రబల శక్తి లేచి, దీని (శిరస్సు పైన అన్నట్లు సంజ్ఞ) ద్వారా వెలువడింది. (ప్రామాణిక) అనుభవం మాత్రం దానినలా విశదీకరించ లేదు. ఆ ప్రబల శక్తి వెలువడింది, చేతన యిచట (తలకు పైన యెనిమిది అంగుళాల యెత్తును సూచిస్తూ సంజ్ఞ) స్థిరపడింది. నేనిచటి కొచ్చిన తరువాత, దానిని గురించి శ్రీఅరవిందులకు చెప్పాను. తనకు కూడా అదే అనుభవం కలిగిందని వారు చెప్పారు. (పురాతన) గ్రంథాలలో బోధనను అనుసరించి, అది జరిగినపుడు ఆ వ్యక్తి జీవించ 'లేడని' తెలుస్తుంది, నీవు చనిపోతావు! కాబట్టి... (నవ్వుతూ) "అలా చనిపోనివారు యిక్కడ యిద్దరున్నారు!" అన్నారు. చేతన అచ్చటే వుండిపోయింది (పైన అనే సంజ్ఞ) అది తిరిగి క్రిందికి రాలేదు; అదక్కడే వుండిపోయింది, యెప్పుడూ అదక్కడే వుండిపోయింది....

ఇచటి నుండి నేను (1915 లో పారిస్‌కు) తిరిగి వెళ్ళినప్పుడు, కావాలనే నేను యేదో చేసాను. చిట్టచివరి కేంద్రం (వెన్నెముక క్రింది భాగంలో దాని కాధారంగా వున్న) లోని ఊర్జాల నన్నింటినీ యిచటకి (హృదయ కేంద్రం లోనికి సంజ్ఞ) తీసుకొచ్చాను.

కాని, పాదాలకు క్రింద వున్న కేంద్రాలను కూడా నేను సంవేదించాను. పాదాలకు క్రిందుగా ఒక కేంద్రాన్ని సంవేదించాను, మోకాళ్ళ వద్ద ఒక కేంద్రాన్ని, మరో కేంద్రాన్ని (వెన్నెముక మొదట్లో సంజ్ఞ) సంవేదించాను; (వాటి ఊర్జాల నన్నింటినీ పైగి లాగుతున్నట్లు ఆమ్మ సంజ్ఞ చేసారు.) దాన్నంతా పైకి లాగాను, అది వచ్చి యిక్కడ స్థిరపడింది (హృదయాన్ని చూపే సంజ్ఞ).

నేనిక్కడి కొచ్చిన క్షణం నుండీ నా దేహాన్ని గురించి నేను పట్టించుకోవడం మానేసాను. నా ధ్యాసంతా నేను చేయవలసిన కార్యం మీదే. కాని యిచటకి రాక ముందు, ముఖ్యంగా యిచటి నుండి వెళ్ళిపోయి, తిరిగివచ్చే దానికి మధ్య... (ఎంత కాలం'?... నేను 1920 లో తిరిగొచ్చాను: మొదట నేను 1914 లో

వచ్చి 1915 లో వెళ్ళిపోయాను — 1916 నుండి 1920 వరకు జపానులో వున్నాను). అప్పట్నించి ఆ అనుభవాలన్నీ (కుండలినీ వగైరా) ఫ్రాన్సులోనూ, జపానులోనూ కలిగాయి.

The Mother: Covversations with a disciple, July 11, 1970

శ్రీఅరవిందుల తేజోవలయం

నేను జపాను నుండి వచ్చినప్పుడు కలిగిన అనుభవం చెప్తాను విను. నేను సముద్రంపై నావలో వున్నాను. దేని కోసమూ యెదురు చూడ్డం లేదు. (నిజమే, నేను ఆంతరిక జీవితంతో తీరుబడి లేకుండా వున్నాను, కాని భౌతికంగా నావ మీద ఉన్నాను). అప్పుడు వున్నట్లుండి, ఆకస్మికంగా పాండిచ్చేరి నుండి సుమారు రెండున్నర మైళ్ళ దూరంలో, వాతావరణ గాలి లక్షణం, భౌతిక లక్షణం అని కూడా చెప్పవచ్చు, యెంతో మారిపోయింది, మేం శ్రీఅరవిందుల తేజోవలయం లోనికి ప్రవేశిస్తున్నామని నాకు తెలిసింది. అది ఒక భౌతికానుభవం. చాలినంతగా జాగృతమైన చేతన కలవారెవరైనా అదే అనుభవాన్ని పొందగలరని నిక్కచ్చిగా చెప్పగలను.

CWM 4:223

నిత్యం ఒక ఉన్నతచేతనలో నివసించే వాళ్ళున్నారు, కాని యితరులు అచటికి ప్రవేశించాలంటే కృషి చేయవలసి వుంటుంది. కాని యిక్కడ అది పూర్తిగా మ రో విధంగా ఉంటుంది. నేనిప్పటి వరకు చెప్పిన అనుభవానికి అంత విలువ యెందుకున్నదంటే, దాన్ని నేను ఆశించలేదు, ఏ మాత్రం కూడా ఆశించడం లేదు. నాకు బాగా తెలుసు, చాలా కాలం నుండి, నిర్విరామంగా, శ్రీఅరవిందుల వాతావరణంతో నాకు 'ఆధ్యాత్మిక' సంపర్కం వుంది. భౌతిక గాలి కూడా మార్పుకు లోనవుతుందని నేనెన్నడూ అనుకోలేదు. ఇదిగో దీని మీదే ఆ అనుభవానికున్న విలువంతా ఆధారపడి వుంది. అది అలా అలా చాలా అకస్మాత్తుగా, యేదో మరో యెత్తైన లేక మరో ఉష్ణోగ్రత వున్న చోటికి ప్రవేశించినట్లైంది. నీవు పీల్చే గాలి యె ప్పుడూ ఒకే రకంగా వుండదనేది నీవు గ్రహించావో లేదో నాకు తెలియదు గాని ఒక దేశపు గాలిలో, మరో దేశపు గాలిలో విభిన్న కంపనా లుంటాయి. సూ క్ష్మ భౌతికానికి సంబంధించిన యీ అవగాహనకు నీవు నిజంగా అలవాటు పడి

వుంటే వెంటనే "ఆఁ ఈ గాలి ఫ్రాన్సులో గాలిలా వుంది" అనో లేక "ఇది జపాను గాలి" అనో అంటావు. రుచి, వాసన లాగే దీనిని నిర్వచించలేం. ఈ సందర్భంలో ఇది వేరు, ఇది మరో యింద్రియానికి సంబంధించిన అవగాహన. ఇది భౌతికేంద్రియం, ప్రాణిక లేక మానసిక యింద్రియం కాదు. అది భౌతిక ప్రపంచానికి సంబంధించిన యింద్రియం. మన కందుబాటులో వున్న పంచేంద్రియాల కన్న యితర యింద్రియా లున్నాయి. ఇంకా చాలా వున్నాయి.

CWM 4:229-30

ఒక రకమైన స్వర్గం

నగరాలలో, ఉదాహరణకు టోక్యో లాంటి నగరం, ప్రపంచంలోని మహానగరాలన్నింటి కన్నా పెద్దది, లండను కన్న పెద్దది, అది చాలా, చాలా దూరం వరకు విస్తరించి వుంది. (ఇప్పుడు ఇళ్ళు ఆధునీకరించబడి నందువల్ల మొత్తం నగర కేంద్రం అసౌకర్యంగా తయారైంది, కాని నేనక్క డున్నప్పుడు అది యింకా బాగానే వుండేది.) నగర శివారుల్లో, వ్యాపార సంబంధ భవనాలు ఉండేవి కావు. ప్రతి యింటికి బాగా వుంటే రెండు అంతస్తులు, ఒక తోట వుండేవి — తోట తప్పనిసరిగా వుండేది, అందులో బాగా అందంగా వుండే ఒకటి రెండు చెట్లుండేవి. నీవు నడకకు వెళ్తే... టోక్యోలో నీ దారి నీకు తెలియడం చాలా కష్టం. ఇంటిని గుర్తించే అంకె వేసి రోడ్డు కిరుప్రక్కలా యిళ్ళున్న, తిన్నని బజార్లుండేవి గాదు, అందుచేత నీవు తేలికగా దారి తప్పిపోతావు. అప్పుడు దారి తెలియక తిరుగుతూనే వుండిపోతావు — యెప్పుడూ అ దేశంలో దిక్కు తెలియక తిరుగుతూండడం జరుగుతుంది — అలా తిరుగుతూ పోతుంటే, అకస్మాత్తుగా ఒక మూలకు తిరగ్గానే, ఒక రకమైన స్వర్గం దగ్గరకు చేరుకొంటావు. అక్కడ అద్భుతమైన వృక్షాలుంటాయి, నిజంగా అందమైన ఒక దేవాలయం వుంటుంది. నీకు, నగరానికి సంబంధించినది గాని, రవాణా యంత్రాంగంగాని, ట్రాము కార్లు గాని కన్పించవు. అద్భుతమైన రంగులున్న వృక్షాలు గల ఒక మూల కన్పిస్తుంది. అది నిజంగా అందమైనది. అచటి కెలా చేరావో నీకే తెలియదు, అదృష్టం కొద్దీ అక్కడకు చేరానను కొంటావు. ఆ తరువాత నీవు వెనుదిరిగి నీ దారి కోసం చూస్తావు, మళ్ళీ అలాగే తిరిగి తిరిగి యెక్కడికో చేరుకొంటావు. కొన్నాళ్ళ తర్వాత యీ స్థలానికి రావా

లని అనుకొంటావు, కాని అసాధ్యం, అది అదృశ్యమైపోయి నట్లనిపిస్తుంది. ఇలా చాలా తరచుగా జరుగుతుంటుంది, ఇదెంతో నిజం, అటువంటి కథలను జపానులో తరచుగా వింటాం. వారి సాహిత్యమంతా ఉల్లాసభరితంగా వుంటుంది. వాళ్ళొక కథ చెప్తే, అందులో కథానాయకుడు ఒక గమ్మత్తైన చోటికి చేరుకొంటాడు. అక్కడ అతనికి గాలిలో తేలియాడే దేవతలు, అద్భుతమైన జీవులు కన్పిస్తాయి. పుష్పాల మధ్య, సంగీతం మధ్య ఆహ్లాదంగా గంటలు గడుపుతాడు, అంతా అద్భుతంగా వుంటుంది. మరుసటి రోజు అతడక్కడ నుంచి వెళ్ళవలసి వుంటుంది. ఆ ప్రదేశంలో వుండే చట్టమది, అందుచేత వెళ్ళిపోతాడు. అతడు తిరిగి రావాలని ప్రయత్నిస్తాడు, కాని రాలేడెప్పుడూ. అతడా ప్రదేశాన్ని కనిపెట్ట లేకపోతాడు, అదక్కడే వుండేది, కాని అదృశ్యమై పోయింది.... ఈ పట్టణంలో , యీ దేశంలో, మొదటి నుండి చివరి దాకా, ప్రతిదీ అశాశ్వతం, అనూహ్యం, అపురూపం అనే భావాన్ని కలిగిస్తుంది. నీవు ఆశించనివాటి దగ్గరకే యెప్పుడూ చేరుకొంటావు. మళ్ళీ వాటి దగ్గరకు వెళ్ళాలనుకొంటావు, అవి కన్పించవు — అవి అదివరకటి వాటిలాగే సమ్మోహనపరచే మరేవోగా అవుతాయి. కళాత్మక దృక్పథం నుండి, సౌందర్యం దృక్పథం నుండి చూస్తే అంతటి సుందరమైన మరో దేశం వుంటుందని నేననుకోను.

CWM 4:307-08

నైతిక నిర్మాణం, ఆధ్యాత్మికత

నా చిత్రీకరణను పూర్తి చేయడానికి నేనో విషయం చెప్పి తీరాలి. నేనక్కడన్న నాలుగు సంవత్సరాలలో. యెంత క్షుణ్ణంగా వీలైతే అంతగా, అక్కడ ఆధ్యాత్మికత అనేది లోపించిందో తెలుసుకున్నాననే విషయం చెప్పి తీరాలి. వాళ్ళకో అద్భుతమైన నైతికత వుంది. వాళ్ళు చాలా కచ్చితమైన నైతిక నియమాల ప్రకారం నివసిస్తారు. జీవితానికి సంబంధించిన అతి స్వల్ప విషయంలో కూడా ఒక మానసిక కట్టుబాటును యేర్పరచుకొన్నారు. ఒక విధంగానే వంగాలి గాని మరో విధంగా కాదు, ప్రత్యేకించి కొన్ని పదాలే పలకాలి గాని అన్నీ కాదు. ఒక రకమైన మనుష్యులను సంబోధించేటప్పుడు, ఒకానొక విధంగానే సంబోధించాలి. ఒకానొక విధంగానే ఆహారాన్ని భుజించాలి గాని మరో విధంగా కాదు.

ఇతరులతో మాట్లాడేటప్పుడు, మరో రకంగా తనను తాను వ్యక్తపరచుకోవాలి. దుకాణంలో యేదైనా కొనడానికి వెళ్ళినప్పుడు, ఒక ప్రత్యేక వాక్యాన్నే పలకాలి, ఆ వాక్యం చెప్పకపోతే నిన్ను పట్టించుకోరు. వాళ్ళు నీ వంక వింత మనిషిని చూచినట్లు చూస్తారు, కదలరు! కాని నీవా మాట చెప్తే నీ మీద పూర్తి శ్రద్ధ పెడ్తారు. అవసరమైతే నీవు కూర్చొనడానికి ఒక మెత్త తీసుకొచ్చి పెట్టి, సేవించడానికో కప్పు టీ కూడా తీసుకొస్తారు. ప్రతిదీ అలాగే వుంటుంది. అద్భుతంగా వ్యవస్థీకరించబడిన మనో-భౌతిక పరగణాకు చెందిన మరేదో దానితో నీవు సంపర్కంలో కొచ్చినట్లు అనుభూతి ఒక్కసారే కాదు కలిగేది. పైగా వాళ్ళ కెటువంటి శక్తి వుందనుకున్నావు! మొత్తం ప్రాణిక అస్తిత్వం శక్తిగా అయ్యినట్లుంటుంది. వాళ్ళకు అసాధారణమైన సహిష్ణుత వుంది, కాని తిన్ననైన ఆకాంక్ష లేదు. నియమానికి విధేయుడై వుండాలి, తప్పదు. తనను తాను నియమాలకు బద్ధుని చేసుకొననివానిని, అనాగరికులుగా, పూర్తిగా చొరబాటుదారులుగా వారిచే పరిగణించబడే ఐరోపావాసులుగా వాళ్ళక్కడ బ్రతకాల్సి వుంటుంది. కాని జపాను దేశీయుల మధ్య జపానువానిలా నివసించా లనుకొంటే, వాళ్ళు చేసినట్లే నీవూ చేయాలి. లేకపోతే నీ వల్ల వాళ్ళెంతో అసౌకర్యానికి లోనై నీతో యే సంబంధమూ పెట్టుకోరు. వాళ్ళింట్లో నీవొకానొక ప్రత్యేక పద్ధతిలో పలుకరించాలి. మాకు సన్నిహిత మిత్రుడైన, ఒక జపాను దేశీయుని గురించిన కథ మీ కదివరకు చెప్పా ననుకొంటాను. అతని అంతరాత్మతో అతడు సంపర్కం లోని కొచ్చేటట్లు నేనతనికి సహాయం చేస్తే — అతను పారిపోయాడు, అతనిని గురించి మీ కిదివరకు చెప్పా ననుకొంటాను. అతడు మాతో పాటు పల్లె ప్రాంతంలో వుండేవాడు, అతని చైత్యపురుషతో అతనికి సంబంధం కలిగించాను. అతనికి ఆదొక అనుభవం, ఒక జ్ఞానోదయం, ఒక సంపర్కం, కనులు మిరుమిట్లుగొలిపే సంపర్కం కలిగింది.

మరుచటి రోజదయం చూస్తే అతడు లేడు, పలాయనం చిత్తగించాడు. శెలవులనంతరం నేనతన్ని నగరంలో మళ్ళీ చూచాను. "ఏమైంది, నీకు, నీ వెందుకు వెళ్ళిపోయావు" అని అడిగాను. అప్పుడతడు "ఓహ్! మీకు తెలుసు, నా అంతరాత్మను ఆవిష్కరించుకొన్నాను, నా దేశం యెడల మికాడో యెడల నాకున్న విశ్వాసం కంటె నా అంతరాత్మ అత్యంత శక్తివంతమైనదని గ్రహించాను. నేను గనుక నా అంతరాత్మకు విధేయుడ నవ్వడం జరిగితే, నా చక్రవర్తికి యింకనెంత

మాత్రం విశ్వాసపాత్రుడనుగా దాసునిగా వుండలేను. అందుకని పారిపోవలసి వచ్చింది", అన్నాడు. అదీ సంగతి, ఇదంతా ముమ్మాటికీ సత్యం.

CWM 4:308-09 అనువాదం: కె. వి. రావు (*9849929254*)

పుదుచ్చేరి

ఒక ఘన సంయోజనం వైపుగా

నేను దీనిని స్వల్పంగా ప్రకటిస్తున్నానేమో నాకు తెలియదు. కానీ భౌతిక విషయ సంబంధంగా ఈ అనుభవం యథార్థమైనది. ఇది జపాను దేశంలోని గ్రామ ప్రాంతంలో ఒక చెరువుకు దగ్గరగా మేము నివసిస్తున్న గృహంలో జరిగింది. అక్కడ పరిస్థితులకు, సంఘటనలకు చెందిన అన్ని రకాల విషయాలు జరిగాయి — అది ఒక నవల లాంటి దీర్ఘ కథ. ఒక రోజు నేను ఒంటరిగా ధ్యానం చేస్తున్నాను. (నేను ఎప్పుడూ గాఢ ధ్యానాలు చేయను, కేవలం చైతన్యం మీద ఏకాగ్రత పెట్టడం చేస్తాను — శ్రీమాత హఠాత్తుగా మొత్తం అస్తిత్వాన్ని లోపలకు కూడ దీసుకునే ఒక ఆకస్మిక సంజ్ఞను చేస్తారు.); నేను చూస్తున్నాను... నేను అసత్య ప్రభువు పరివర్తన కార్యాన్ని నిర్వరిస్తున్నానని మీకు తెలుసు; దానిని భౌతిక అస్తిత్వంలో ఒక నా రూపాన్ని బహిర్గతం చేయడం ద్వారా చేయడానికి ప్రయత్నించాను. జపాన్ దేశంలో వున్న ఆ నాలుగు సంవత్సరాలలో దాని కోసం అత్యధిక కృషి జరిగింది. ఇక అక్కడ చేయవలసిందేమీ లేదు అనే ఒక సంపూర్ణ ఆంతరిక విశ్వాసంతో ఆ నాలుగు సంవత్సరాల కాలం ఒక అంతానికి వచ్చింది — అది అసాధ్యం, ఈ విధానంలో చేయటం అసాధ్యం. అక్కడ ఇంక చేయవలసినదేమీ లేదు. నేను పూర్తిగా నాలో నిమగ్నమై భగవంతుడిని అడిగాను "దీనిని నిర్వర్తిస్తానని నేను నీకు వాగ్దానం చేసాను, ఒక వేళ దీని కోసం నరకంలోనికి దిగవలసివస్తే దిగుతాను. ఇప్పుడు చెప్పు, నేను ఏమి చేయాలి?" ... శక్తి వుందనేది స్పష్టం. హఠాత్తుగా నాలోని సమస్తము నిశ్శబ్దమయ్యింది; బాహ్య అస్తిత్వం మొత్తము పూర్తిగా నిశ్చలంగా మారి, సర్వోన్నతుడి దర్శనమైంది. ఆ సర్వోత్కృష్టుడి రూపం గీతలో కన్న సుందరమైనది. పురుషోత్తముడి దర్శనం అది. పురుషోత్తముడు నన్ను తన హస్తాల్లోనికి తీసుకొన్నాడు, పశ్చిమం వైపు, భారత

దేశం వైపుతరిగి, నన్ను అర్పించారు. అక్షరాలా శ్రీఅరవిందులను దర్శించాను. దీనిని భౌతికంగానే అనుభూతి చెందాను. నా కళ్ళు మూసుకుని చూశాను. (రెండు మార్లు ఈ సర్వోన్నతుడి దర్శన మయ్యింది... ఒక సారి ఇక్కడ, చాలా కాలం తర్వాత... కానీ ఇది మొదటిసారి.) ...అనిర్వచనీ యం. ఇది ఎలా వుందంటే ఈ అపరిమితత్వం ఒక బ్రహ్మాండమైన జీవిగా తనను తాను క్షయీకరించుకొని ఒక జీవిగా గడ్డిపరక లాగ నన్ను పైకి లేపి అర్పించింది. ఒక్క మాట కూడ లేదు. అక్కడ మరేం లేదు. అది మాత్రమే వుంది.

అప్పుడు అంతా అదృశ్యమయ్యింది.

మరుసటి రోజు మేము భారతదేశానికి తిరిగి రావడానికి సిద్ధమయ్యాము.

ఆ దృశ్యం పిదప, నేను జపాన్ దేశం నుండి తిరిగి వచ్చినప్పుడు భగవత్ నిర్ణీత కార్యం సఫలమవుతుందనే సంపూర్ణ విశ్వాసంతో, శ్రీఅరవిందులను కలవటం జరిగింది.

The Mother: Conversation with a disciple, December 20, 1961

దివ్యమూల కారణంతో భూసంగమం

సమస్త చైతన్యము దైవధ్యానంలో నిమగ్నమయ్యింది. అస్తిత్వం మొత్తం ఒక సర్వోన్నత, విస్తారానందాన్ని అనుభవించింది.

అప్పుడు భౌతిక శరీరం మొదట తన నిమ్న భాగాలలో, ఆ తర్వాత మొత్తంగా, అత్యంత భౌతిక సంవేదనలలో కూడా వ్యక్తిగత పరిమితులన్నీ కొంచెం కొంచెంగా పడిపోయేటట్లు చేసే ఒక పవిత్ర స్పందనతో నన్ను బంధించింది. అస్తిత్వము గొప్పతనంలో క్రమంగా, పద్ధతి ప్రకారం వృద్ధి చెందింది. ఇది ప్రతి అవరోధాన్ని ఛేదించుకుంటూ, ప్రతి అంతరాయాన్ని చెదరగొడుతూ అపారతలో, తీవ్రతలో నిరంతరాయంగా వృద్ధిచెందుతూ ఒక బలాన్ని, శక్తిని కలిగి వుంటూ దాన్ని అభివ్యక్తం చేయగలదు. అది భూమితో సంపూర్ణ ఏకతను పొందేవరకూ భౌతిక కణాలలో పురోగమనాత్మకంగా జరిగే విస్తరణ; జాగృత చేతనా దేహం అంతరిక్షంలో సామరస్యంగా చలించే భూగోళం తన భౌగోళిక శరీరము విశ్వ పురుషుడి హస్తాలలో చలిస్తున్నదని చైతన్యానికి తెలుసు. అది తనను తాను ఇచ్చుకుంది, ప్రశాంత ఆనంత పారవశ్యతలో తనను తాను త్యజించుకొం

ది. అప్పుడు తన దేహం విశ్వదేహంలో లీనమైనట్లుగా, దానితో ఒకటైనట్లు అనుభూతి చెందింది; తన పూర్ణతలో నిశ్చలంగా వుంటూ, తన ఆంతరిక క్లిష్టతలో అనంతంగా చలిస్తూ, చైతన్యం విశ్వచైతన్యంగా మారింది. విశ్వచైతన్యం ఒక తీవ్ర ఆకాంక్షలో పరిపూర్ణ సమర్పణతో దైవం వైపుగా ప్రేరేపితమయ్యింది. ఇది విశ్వాన్ని అనంతంగా చుట్టుకున్న బహు శిరస్సుల సర్పం మీద స్వచ్ఛమైన కాంతి వైభవంలో నిలబడి వున్న ఉజ్వలిత పురుషుడిని చూసింది. ఈ పురుషుడు శాశ్వత విజయ సంకేతంతో సర్పమును, తన నుండి బహిర్గతమైన విశ్వమును, ఒకే సమయంలో శాసిస్తూ, సృష్టిస్తూ వున్నాడు; సర్పం మీద నిటారుగా నిలబడి, తన సమస్త విజయోపేత పరాక్రమంతో దానిని అణచివేసాడు, అదే విశ్వానికి శాశ్వత జన్మను ఇచ్చింది. అప్పుడు చైతన్యము పురుషుడిగా మారి తన రూపము ఇంకోసారి పరివర్తన చెందుతున్నదని గ్రహించింది; అది ఇక నెంత మాత్రం రూపం కాలేనిది అన్ని రూపాలను కలిగివున్న దానిలో లీనమైంది. అదేదో మార్పు లేనిది చూచేది — దివ్యనేత్రం, దివ్యసాక్షి. అది దేనిని చూస్తుందో అదే వుంటుంది, వుంది. అప్పుడు ఈ రూపం యొక్క చివరి చిహ్నము అదృశ్యమయ్యి, చైతన్యం తనంతట తానే — అవర్ణనీయం, అనిర్వచనీయంలో నిమజ్జనమైంది.

ఇది ఎంతో నిదానంగా కాంతి, శక్తి, సంతోషము, ఆరాధనల స్థిరమైన నిశ్చల వైభవంతో అనుక్రమిక దశలలో వ్యక్తిగత దైహిక చైతన్యం వైపుగా మళ్ళింది, కానీ తిరిగి వైశ్విక, భౌతిక రూపాల ద్వారా కాకుండా ప్రత్యక్షంగా జరిగింది. అది ఎలా వుందంటే ఎంతో అణుకువగల భౌతిక రూపము ఎటువంటి మధ్యవర్తిత్వము లేకుండా సర్వోన్నత, శాశ్వత సాక్షి ప్రత్యక్ష, తక్షణ ఆచ్ఛాదనలాగ వుంది.

CWM 1:311-12 — *అనువాదం: సునీత శేఖర్ (9395327337)*